

Studiul epistolei 1 Petru (3)

1 Petru 3

Hendrik Leendert Heijkoop

© Ernst-Paulus-Verlag/SoundWords, Online începând de la: 19.09.2018, Actualizat: 09.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 3

Vers. 1-2

1 Petru 3.1,2: Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere.

Așa cum s-a spus deja în introducere, domnia lui Dumnezeu este marele principiu al acestei scrisori, mai exact spus, domnia lui Dumnezeu cu privire la cei credincioși, în caracterul ascuns pe care l-a luat această domnie acum, după ce Dumnezeu a dat domnia directă în mâinile oamenilor (Daniel 2.37). Acești oameni au răstignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2.8); ei nu au niciun loc pentru El în teritoriul lor de stăpânire. Dar aceasta înseamnă, că oricine este unit cu El, este un străin și fără drept de cetățenie în lumea aceasta. Unde nu este loc pentru Hristos, acolo nu este loc nici pentru creștini.

Ca străini, dar care constituie o preoție împăratească (1 Petru 2.9), au misiunea să vestească, în locul unde Hristos este lepădat, virtuțile Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Aceasta este în concordanță cu poziția lor de străini și călători. Căci și Hristos a fost un străin pe pământ și a ocupat locul de ascultare. El nu a venit ca să l se slujească, ci ca să slujească. Tot așa și noi trebuie să avem un duh de supunere și să ocupăm locul de supunere, dacă vrem să vestim virtuțile lui Hristos. Aceasta este în deplină armonie cu domnia lui Dumnezeu. Cu cât noi ocupăm mai mult locul de supunere, cu atât mai mult vom cunoaște mai bine domnia lui Dumnezeu. Numai prin supunerea noastră actuală vom fi apți să domnim odată. Adam a pierdut din punct de vedere moral dreptul de a stăpâni, deoarece nu a fost ascultător.

În capitolul anterior am găsit descris detaliat principiul supunerii. »Fiți supuși *oricărei* stăpâniri omenești, pentru Domnul« (1 Petru 2.13). După aceea a fost aplicat acest principiu la diferite relații (1 Petru 2.13-17).

Dar de la 1 Petru 2.18 apostolul a trecut la un alt domeniu, care nu era așa de mult în legătură cu prezentarea în public, și anume la familie (grecește: familia). Familia are o importanță mare în căile lui Dumnezeu cu ai Săi. Ea constituie singura legătură omenească rânduită de Dumnezeu în creație. Toate celelalte uniri, orașe, țări, domenii ale unei limbi, etc., au luat naștere prin păcat, sau prin judecata lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu acordă valoare mare familiei ca fundament al conviețuirii umane. Vedem în toată Scriptura, că familia păstrează acest loc important și la poporul lui Dumnezeu după gândurile Lui. Dumnezeu are nevoie de ea, ca pe unul din cele mai mari canale de binecuvântare atât pentru cei ce nu s-au întors la Dumnezeu, cât și pentru credincioșii înșiși. Toți cei care aparțin familiei au parte de binecuvântarea pe care o primește capul familiei.

Găsim aceasta chiar de la începutul omenirii. Familia lui Set, acel temător de Dumnezeu, constituie în generațiile următoare mărturia lui Dumnezeu pe pământ (Geneza 5). Urmașii lui Cain constituie lumea care s-a îndepărtat de Dumnezeu, care se străduiește să îndepărteze urmările blestemului lui Dumnezeu (Geneza 4). Noe și familia lui sunt salvați din potop

(Geneza 6.18). La rânduirea circumciziei, și cel cumpărat cu bani primește semnul legământului (Geneza 17.12). Mielul pascal nu este pentru fiecare israelit, ci pentru casă (Exodul 12.3-4). Putem în felul acesta să parcurgem tot Vechiul Testament.

În Noul Testament găsim același lucru. Citim despre casa lui Corneliu, despre casa Lidiei, despre casa temnicerului (cărui i se spune: »crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta«), despre Crisp, Ștefan, etc. Învățăm că soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă, și invers, și că copiii într-o familie, în care numai unul din părinți este credincios, sunt sfinți (1 Corinteni 7.14). Tocmai în scrisorile către Efeseni și Coloseni, în care ne este prezentată cea mai înaltă poziție creștină (morți împreună cu Hristos și înviați împreună cu El, și în El așezați în locurile cerești), se vorbește direct copiilor, ca dovadă că scrisorile sunt valabile și pentru ei, cu toate că sunt adresate pentru »sfinții și credincioșii în Hristos«.

Tot așa și Petru se adresează slugilor, sclavilor sau oamenilor liberi care aparțin casei. Acum se adresează femeilor; acelea, care ocupă locul de supunere, sunt numite mai întâi. Căci acesta este locul cel mai înalt, locul de onoare, din momentul când Domnul Isus l-a ocupat! Dar noi știm că natura omenească decăzută detestă acest loc. De aceea găsim mereu în epistole atenționarea adresată femeilor, ca să fie supuse bărbaților lor.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că, potrivit cu ordinea în creație, bărbatul este capul femeii (1 Corinteni 7.14). Dar acest „a fi capul” a devenit tot mai necesar după căderea în păcat, deoarece Eva a preluat conducerea prin neascultare și deviere de la Dumnezeu (1 Timotei 3.11-15; Geneza 3.16-17). Cum putea ea să fie în poziția de conducere, fără să greșescă, când Dumnezeu nu i-a dat această conducere și aptitudinile necesare? Omul nu posedă în sine însuși nicio putere. El este dependent ca creatură de ajutorul Creatorului. Dar cum se poate baza el pe sprijin, dacă el vrea să ocupe o poziție, care nu i-a fost dată de Dumnezeu? Cu toate experiențele ei triste și cu toate cuvintele clare date ei de Dumnezeu, Eva pare să fi învățat puțin. Dumnezeu a dat lui Adam dreptul și aptitudinile necesare, ca să dea nume tuturor sufletelor vii (Geneza 2.19-20; Geneza 3.20). Dar când s-au născut copiii, ea le-a dat nume (Geneza 4.1,25). Cât de mult s-a înșelat ea în numele pe care l-a dat lui Cain! Scriptura ne arată și mai departe modele ale urmărilor triste, care au luat naștere prin aceea că femeia și-a părăsit poziția și a vrut să preia conducerea. Să ne gândim numai la Geneza 16.1-4 și la 1 Imp. 21 și 2 Imp. 11.

»Tot astfel«, deci în același fel ca și slugile din 1 Petru 2.18, care sunt supuse stăpânilor lor, trebuie și femeile să fie supuse bărbaților lor, pentru ca »femeile în vârstă să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, *pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu*« (Tit 2.4-5). »Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, *cum se cuvine în Domnul*« (Coloseni 3.18). »Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri *ca Domnului*; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor *în toate lucrurile*« (Efeseni 5.22-24).

Se poate spune mai clar, cât de deplină trebuie să fie această supunere? Forma de timp (participiul prezent) arată aici, exact așa ca și în capitolul 2, 18, că trebuie să fie o obișnuință,

o stare. Cuvântul grecesc folosit pentru supunere (hypotassein) se întâlnește în Evangheliile numai în Luca 2.51, unde se spune că Domnul era supus părinților Lui, și în Luca 10.17,20, unde demonii erau supuși ucenicilor. Cuvântul se mai întâlnește în restul Noului Testament de 32 de ori, tradus de cele mai multe ori prin »supus«. De 10 ori este în legătură cu supunerea tuturor lucrurilor lui Hristos (1 Corinteni 15.27-28; Efeseni 1.22; Filipeni 3.21; Evrei 2.5,8 (de 4 ori); 1 Petru 3.22), de 7 ori, că femeia trebuie să fie supusă (1 Corinteni 14.34; Efeseni 5.22,24; Coloseni 3.18; Tit 2.5 și 1 Petru 3.1,5), de 4 ori, că noi trebuie să fim supuși celor care sunt puși să stăpânească peste noi (Romani 13.1,5; Tit 3.1; 1 Petru 2.13), de 2 ori pentru relația sclavilor cu stăpânii lor (Tit 2.9; 1 Petru 2.18), de 2 ori, că noi trebuie să fim supuși lui Dumnezeu (Evrei 12.9; Iacov 4.7) și în continuare în Romani 8.7,20; 10.3; 1 Corinteni 14.32; 16.16; Efeseni 5.21; 1 Petru 5.5).

Ce caracter complet al supunerii, al supunerii față de bărbat, prescrie Scriptura pentru femeie, și anume, *în toate lucrurile, ca Domnului*. Dacă ea nu este supusă, Cuvântul lui Dumnezeu va fi vorbit de rău. Cât de clar devine prin aceasta, că duhul lumii este în totală contradicție cu Dumnezeu și în dușmănie cu El! Dar ce model minunat pentru această supunere are femeia credincioasă în Domnul Isus. El, Fiul lui Dumnezeu, a fost supus oamenilor păcătoși, dar care erau părinții Lui.

Dar s-ar putea replica, și aceasta are loc deseori: da, dacă soțul meu ar merge numai cu Domnul, și dacă el ar fi așa, cum ar trebui să fie, atunci aș putea să-i fiu supusă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu acceptă acest argument. Slugilor li se spune: »nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit« (1 Petru 2.18). Căci aceasta este plăcut, când cineva din cauza conștiinței lui față de Dumnezeu suportă nedreptatea, suferind pe nedrept. Pentru femei este numit motivul de a fi supuse mai mult bărbaților lor, dacă aceștia sunt necredincioși.

Știm că bărbații întorși la Dumnezeu merg câteodată pe drumul lor în neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Din text rezultă posibilitatea ca bărbatul să fie necredincios, deoarece numai femeia a venit la credință în timpul căsniciei. Aceasta nu este o stare normală, dar în căile de domnie ale lui Dumnezeu poate să se întâlnească și așa ceva. Cuvântul tradus prin »nu ascultă« vorbește despre o stare în necredință, de neascultare.

Apostolul Pavel scrie că cel credincios nu are voie în acest caz să rupă căsnicia (1 Corinteni 7). În realitate un credincios nu are nicio legătură cu cel necredincios, căci lumina nu are nicio părtașie cu întunericul (2 Corinteni 6). Un credincios, care se căsătorește cu un necredincios, păcătuiește prin neascultare vădită înaintea lui Dumnezeu, el merge în întâmpinarea unei vieți de singurătate și de suferință. Dacă cineva din căsnicie vine la Dumnezeu, și prin aceasta ajunge în această stare, atunci Scriptura spune, că el, sau ea, nu are voie să divorțeze. În Vechiul Testament, israelitul trebuia să-și alunge soția luată dintre națiuni (Ezra 10.10). Dar harul creștinismului se ridică deasupra Legii. Cel necredincios este sfințit prin legătura cu cel credincios. Această legătură poate duce ca cel necredincios să fie mântuit.

Petru nu se gândește nici măcar la posibilitatea unui divorț. Dar el leagă întoarcerea la Dumnezeu a celui necredincios de umblarea femeii credincioase. Dacă ea se comportă așa cum ar trebui să se comporte o femeie credincioasă, atunci un necredincios poate să vină la Dumnezeu, sau credinciosul care s-a abătut de pe cale poate fi readus înapoi.

Fără îndoială, nu este ușor pentru unele femei credincioase care se află într-o astfel de situație. Voia firii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Firea va fi ațâțată prin lucrurile Duhului în aceia care ocupă locul de supunere. Dar cu toate acestea Cuvântul spune, că ea trebuie să fie supusă bărbatului ei *în toate lucrurile, ca Domnului*. Există o singură excepție pe care Petru nu o numește categoric, deoarece ea se subînțelege. El însuși a numit-o: »Dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu« (Faptele apostolilor 4.19). Un credincios nu poate să-și păteze conștiința înaintea lui Dumnezeu în ceea ce privește binele și ce este greșit. El are un subiect pentru credința lui, care este mult mai scump decât viața Lui. El trebuie să rămână credincios acestei persoane, atât atunci când este singur, cât și atunci când apare în public. Dacă bărbatul ei îi poruncește să meargă împreună cu el în locuri păcătoase, sau de exemplu să renunțe la rugăciune și la citirea Bibliei, atunci ea nu poate să asculte de el.

Dar cu atât mai important este pentru femeia credincioasă, ca ea să fie supusă bărbatului ei în toate lucrurile în care este posibil să nu păcătuiească împotriva lui Dumnezeu. Cât de mult va fi inima întărită prin har, prin faptul că supunerea ei este folosită de Domnul ca să lucreze la inima și conștiința bărbatului ei!

Este important să observăm, că Duhul Sfânt, atât aici cât și în Efeseni 5, vorbește despre »băraților voștri«. Noi am putea spune că cuvântul »voștri« ar putea fi lăsat la o parte, deoarece este de la sine înțeles. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu folosește niciodată un cuvânt fără să aibă importanță. Mulți bărbați în lume au o influență nepotrivită asupra altor femei. Din păcate aceasta nu a rămas în afara Adunării. Multe femei primesc mai degrabă ceva de la un alt bărbat, decât de la bărbatul propriu. Prin aceasta ajung repede sub influența altora. Dar Dumnezeu vrea ca ea să fie supusă bărbatului ei, și ca ea să meargă cu întrebările ei mai întâi la soțul ei (1 Corinteni 14.35).

Bărbații pot fi neascultători față de Cuvântul lui Dumnezeu. Bărbații credincioși sunt deseori așa. Dar Cuvântul lui Dumnezeu numește neascultători și pe cei necredincioși, vezi de exemplu 1 Petru 2.8; Romani 2.8; Ioan 3.36; 2 Tesaloniceni 1.8. În ambele cazuri, ei au auzit Cuvântul lui Dumnezeu și refuză să asculte de el.

Ce trebuie să facă acum soția credincioasă? Trebuie ea să continue să-l atenționeze și să-i prezinte Cuvântul lui Dumnezeu? Apostolul Petru arată un drum mai bun. Ea trebuie să demonstreze Cuvântul lui Dumnezeu *printr-o viață exemplară* și să nu mai vorbească despre voia lui Dumnezeu. Vorbirea repetată despre aceasta irită numai. Dar puterea mărturiei, care rezultă din aplicarea practică a Cuvântului lui Dumnezeu, nimerește inima și conștiința.

Apostolul Petru folosește de două ori cuvântul logos (cuvânt). Prima dată este clar Cuvântul lui Dumnezeu, a doua oară, nu, pentru că ar fi în contradicție evidentă cu alte locuri din Scriptură, cum ar fi Iacov 1.18 și 1 Petru 1.23, că cineva s-ar putea naște din nou fără Cuvântul lui Dumnezeu. »Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos« (Romani 10.17). În afară de aceasta, în cazul al doilea cuvântul în limba greacă nu este însoțit de articol, ceea ce înseamnă că se referă la caracter. Este vorba de vorbirea femeilor. Ele nu trebuie să „predice” fără întrerupere, așa cum zic de cele mai multe ori cei necredincioși. Aceasta irită numai, și în mod sigur atunci când femeia o face față de soțul ei.

Cuvântul grecesc pentru „curat” (inocent) se întâlnește de opt ori în Noul Testament. El a fost tradus prin „curat”. Înseamnă deci, să fi despărțit de tot ce nu este curat și în felul acesta se apropie de înțelesul: „sfânt”. Și aici cuvântul »teamă« nu înseamnă frică. Este teama de a face ceva, prin care ar oferi un tablou fals despre Domnul și despre Cuvântul Său, și prin care ele L-ar întrista și ar putea să nu-l fie plăcute. În contextul de aici, sau în Efeseni 5.33, înseamnă respect față de bărbat, în poziția în care Dumnezeu l-a așezat ca soț. Este teama de a face ceva murdar sau a-i displace, fără niciun motiv.

Bărbații care s-au abătut, sau bărbații necredincioși, nu ascultă cu plăcere Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ei nu pot să-și închidă ochii la privirea revelării Cuvântului lui Dumnezeu în viața soțiilor lor. Ei *vreau* să vadă ceva, căci ei încearcă să găsească lucruri care sunt în contradicție cu mărturisirea soțiilor lor. Dacă găsesc așa ceva, atunci au ceva la mână împotriva mărturiei. Cuvântul folosit aici înseamnă mai mult decât simpla „vedere”. Înseamnă să privești ceva cu toată atenția și foarte exact. Același cuvânt se folosește și în 1 Petru 2.12.

Dar dacă ei văd blândețe, supunere, răbdare și ascultare la soțiile lor, știind că ei înșiși sunt deseori nedreți și neprietenoși, aceasta va impresiona conștiința lor. Ei vor trebui să recunoască în ei înșiși, că în această credință, pe care ei au batjocorit-o deseori, este putere, care face pe soțiile lor să fie altfel decât sunt celelalte femei, și chiar decât ei înșiși. Și în felul acesta vor fi „câștigați”. Nu, prin aceasta nu se întorc la Dumnezeu. Dar prin aceasta sunt aduși să asculte Cuvântul, care îi va duce la pocăință și naștere din nou. Sau, Cuvântul pe care ei l-au auzit cândva va deveni viu în mintea lor. Impresia creată de viața soțiilor lor le va muia inima și conștiința, așa că ei vor primi Cuvântul lui Dumnezeu.

Există pericolul să credem că numai prin puterea adevărului se ajunge la pocăință. Dar harul lui Dumnezeu are o mulțime de posibilități să facă pe un păcătos, sau pe unul care s-a abătut de la Cuvânt, să primească adevărul. Domnul spune: »Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu ști de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu cine este născut din Duhul« (Ioan 3.8). Dacă ne gândim că în limba greacă este numai un cuvânt pentru „vânt” și „duh”, așa că aici noi putem traduce și prin „Duhul” în loc de vânt, așa cum fac unii, atunci acest loc ne spune multe în legătură cu tema noastră. Cine poate cerceta pe ce căi și prin ce mijloace pregătește Duhul Sfânt o inimă și o conștiință, pentru a primi Cuvântul? Unii știu câte ceva din propria experiență, sau de la alții. Dar cum vom admira și adora noi harul lui Dumnezeu, când în curând vom vedea totul în lumina deplină! Aceasta va avea loc în acea zi, când vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10).

Vers. 3-4

1 Petru 3.3,4: Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur, sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Purtarea îmbrăcămintei este urmarea căderii în păcat (Geneza 3.6,7). Și ca și în toate celelalte cazuri, omul încearcă să transforme urmările păcatului în avantajul lui. În mod deosebit femeia, care a dat prilejul ca să devină necesară purtarea îmbrăcămintei, este

deseori deosebit de preocupată să transforme această necesitate într-un avantaj.

Este clar, că aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la diavolul. Dumnezeu nu dorește niciodată ca urmările păcatului să fie privite ca avantaj. El este adevărat și vrea ca ele să fie văzute și simțite așa cum sunt. În Vechiul Testament găsim o sentință distrugătoare pentru femeile care au căutat să transforme urmările căderii în păcat în avantajul lor (Isaia 3.16-26). Dacă Dumnezeu rostește o astfel de sentință față de poporul Său *pământesc*, căruia îi erau făgăduite lucrurile pământului acesta ca binecuvântare, cu cât mai mult o va face la noi, care am devenit cetățeni ai cerului și suntem călători și străini în această lume, unde avem parte numai de întristare cu privire la îndepărtarea lumii de Dumnezeu și dușmănia ei față de Dumnezeu și Hristos. Pentru ei lumea este numai locul unde a stat crucea lui Hristos, și din punct de vedere moral mai stă încă (1 Corinteni 2.8). Toții scriitorii epistolelor sunt folosiți să atenționeze prin Duhul Sfânt de urmările aspirațiilor lumești și de formele lor (Romani 12.1-2, Iacov 4.4, 1 Ioan 2.15). În mai multe locuri se atenționează în mod deosebit cu privire la năzuințele vechii naturi din femeile credincioase, în asemănarea cu lumea în ceea ce privește îmbrăcămintea și podoaba lor, sau că ele se lasă influențate de principiile după care se călăuzesc femeile necredincioase (1 Timotei 2.9-15, Tit 2.4-15).

Este interesant să urmărim în Scriptură tema referitoare la podoabă. Este foarte important pentru un credincios, dar în mod deosebit pentru o femeie credincioasă, căci prin aceasta vom cunoaște ce este o podoabă adevărată. La omul firesc este ceva adăugat, dar în gândurile lui Dumnezeu este revelarea a ceea ce în interior constituie un tot unitar cu persoana, sau cu lucrul respectiv. Dumnezeu vrea să aibă podoabă. Vedem aceasta în toată creația, atât în cea pământescă, cât și în cea cerească (Matei 6.29, Psalmul 19, Apocalipsa 21.22). Aceasta ne-a fost făgăduită și pentru slava la care vom ajunge în curând. Deoarece este specific femeilor să vrea să se împodobească, Dumnezeu le spune care este podoaba adevărată. Ea este arătarea în exterior a ceea ce în interiorul nostru este potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Dacă interiorul nostru este format prin privirea slavei Domnului glorificat în cer (2 Corinteni 3.18), atunci aceasta se va vedea în toată manifestarea exterioară a vieții noastre. O femeie, la care exteriorul ei lasă să se vadă metodele și formele femeilor necredincioase din lume, arată prin aceasta că Hristos nu locuiește în inima ei, chiar dacă ea s-a întors la Dumnezeu. Acolo unde Hristos nu locuiește în inimă, și deci nu este prezentă adevărata frumusețe, acolo se caută înlocuitori din lume.

Adevărata podoabă este de natură morală. Podoaba exterioară nu face pe nimeni atrăgător înaintea lui Dumnezeu și tot așa de puțin înaintea oamenilor care nu vor să rămână la suprafață, ci sunt obișnuiți să vadă lucrurile în caracterul lor moral.

Însemnătatea adevăratei podoabe este scoasă în evidență prin cuvântul grecesc folosit pentru ea. Se spune „cosmos” și se întâlnește de aproximativ 150 de ori în Noul Testament, dar pretutindeni, în afară de aici, este tradus prin „lume”. În greaca clasică a fost folosit și pentru podoaba femeii. Așa de exemplu se întâlnește în expresia: „Tăcerea este adevărata podoabă (cosmos) a femeii” (Sophocles). Legătura dintre cele două înțelesuri o găsim probabil în gândirea greacă, că omul este o lume în miniatură (microcosmos), și că „universul este omul mare și desăvârșit” (Philo). Înțelesul de bază al acestui cuvânt înseamnă un sistem, în care domnește ordinea, în opoziție cu haosul. În felul acesta se folosește în Noul Testament

cu privire la creația lui Dumnezeu. Din înțelesul acestui cuvânt rezultă deci, că podoaba trebuie să fie în concordanță cu interiorul femeii credincioase, cu adevăratul ei caracter.

Aceasta nu este numai o *dorință* a Cuvântului lui Dumnezeu! Fraza este sub forma de poruncă. Este deci o *poruncă* a lui Dumnezeu!

Acum urmează unele lucruri din care este deseori alcătuită podoaba exterioară. O femeie credincioasă să nu gândească, sau să încerce să se împodobească printr-o anumită coafură (în timpul nostru am putea adăuga: prin tăierea părului (1 Timotei 2.9). Părul lung i-a fost dat ca podoabă (1 Corinteni 11.15). Frumusețea naturală a părului lung, care l-a dat Dumnezeu femeii în creație, vorbește de existența ei ca femeie și de felul cum ea trebuie să ocupe locul, pe care l-a dat Dumnezeu femeii. Aceasta este onoarea ei în ochii lui Dumnezeu și a oricărui om care privește lucrurile moral. Părul lung este el însuși podoaba ei, și nu felul în care ea îl poartă. Din cele două lucruri care sunt numite se vede că este vorba de împletirea părului. De aceea ele stau în așa-numitul genitiv originis, ceea ce înseamnă că este vorba de înfrumusețarea care ia naștere prin împletirea părului.

Tot așa de puțin să gândească o femeie, că purtarea aurului o împodobește, sau îi mărește frumusețea. Chiar și un om necredincios, care gândește moral, vede în purtarea de podoabe multe un semn al sărăciei cultivării lăuntrice, cu cât mai mult Dumnezeu. Cu cât mai mult ar trebui credincioșii să simtă aceasta, decât omul nenăscut din nou, ale cărui simțăminte au fost distruse prin păcat! Și aici avem genitivul originis.

Și »îmbrăcarea hainelor« stă la genitiv originis. Este deci iarăși vorba de încercarea de a se împodobi prin îmbrăcare. Este de la sine înțeles că nu este interzisă îmbrăcarea. – Dumnezeu Însuși a îmbrăcat pe Adam și pe Eva (Geneza 3.21) –, tot așa cum nici împletirea părului nu este interzisă.

La femei a existat totdeauna tendința să se îmbrace și „să se scoată în evidență”, pentru a atrage atenția bărbaților, și cât de mult s-a răspândit aceasta în ultimele secole în așa-zisele țări creștine. Cât de multe femei credincioase practică neintenționat aceasta! Cât de mulți bărbați credincioși au ajuns la gânduri păcătoase (și după aceea probabil la fapte) prin îmbrăcarea (probabil mai bine zis „prin dezbrăcarea”) și comportarea femeilor credincioase!

Scopul îmbrăcăminteii este să protejeze corpul și totodată să apere pe alții de lucruri care dau naștere la gânduri murdare sau lezează conștiința morală, care mai este în om ca și creatură a lui Dumnezeu, chiar dacă a fost slăbită prin păcat. Ce minunat, că noi credincioșii avem voie să facem chiar și aceste lucruri, care sunt urmări ale păcatului, pentru ca să fim plăcuți Domnului. Atât trupul, cât și sufletul și duhul îi aparțin (1 Corinteni 6.18-20; 1 Tesaloniceni 5.23). Noi trebuie să trăim totdeauna înaintea lui Dumnezeu; cu ochii îndreptați spre El avem voie să umblăm înaintea Feței Lui.

Noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu (Romani 12.1). Aceasta este din partea noastră o slujire înțeleaptă, adică trebuie s-o facem cu mintea. Noi nu trebuie să ne asemănăm cu lumea și nu trebuie să facem după multele forme schimbătoare în care lumea se descoperă în mod deosebit în domeniul îmbrăcăminteii și

podoabei. Cuvântul grecesc pentru „chip” se poate traduce și prin „mascare”. Este în legătură cu înfățișarea exterioară, care nu ia naștere din interior și deci nu prezintă adevăratul caracter al persoanei. Dacă femeile credincioase participă la modă, la îmbrăcăminte și la decorarea lumii, prin aceasta își pun masca lumii, cu toate că ele nu îi mai aparțin, căci au murit împreună cu Hristos (Coloseni 3.3). În limbajul grecilor ele sunt fățarnice. Se îmbracă ca lumea, acționează ca lumea, așa că lumea gândește că ele îi aparțin, în timp ce ele și-au luat refugiul la Domnul Isus, ca astfel să fie despărțite de lume și să nu mai vină la judecată.

Să nu fim noi în toate lucrurile plăcuți lui Hristos și să nu facem noi toate lucrurile în numele *Lui*? Nu este El pentru noi mai de preț decât toate lucrurile? Nu este adevărat ce a scris cineva: „Un creștin ceresc consideră o rușine să poarte amprenta lumii”? Femeile credincioase nu sunt scutite de aceasta. Dacă ochiul nostru este îndreptat asupra Lui, aceste lucruri vor fi simple pentru noi. Atunci vom asculta de El în *toate* lucrurile și în felul acesta vom fi plăcuți Lui. Atunci El ne va da lumină suficientă pentru lucrurile pe care le avem de făcut. De îndată ce ochiul nostru nu mai este îndreptat asupra Domnului și El nu mai umple inima noastră, apar greutățile. Atunci formele lumii capătă valoare și putere de atracție pentru inimă.

O, Doamne!, un lucru îmi doresc
Cu Tine să călătoresc.

Cuvântul scurt »ci« prezintă contrariul, căci acum se trece de la partea negativă, la partea pozitivă. »Ascuns« din versetul 4 este față în față cu »de afară« din versetul 3; »omul« stă față în față cu »podoaba« (cosmos), »inima« cu »împletirea părului«. Prin această întreită punere față în față devine clar că adevărata podoabă nu este exterioară, ci se referă la ființa omului, la omul întreg. Noul Ierusalim are fundamentul împodobit (Apocalipsa 21.19)! Este »gătit ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei« (Apocalipsa 21.2).

Dar când apoi pe parcursul capitolului este descris și prezentat în toată slava lui, numai pentru fundament se folosește cuvântul »împodobit«. Noi am putea gândi că fundamentele nu trebuie împodobite. Dar Dumnezeu gândește altfel în privința aceasta. El este împodobit cu pietre prețioase, care în tablourile Scripturii fac aluzie la reflectarea slavei lui Dumnezeu în oameni (vezi Apocalipsa 4.3; Exodul 28.15-21). Slava vizibilă rezultă din ceea ce în interior este reflectarea slavei lui Dumnezeu. Dumnezeu, care este lumină, și în care nu este deloc întuneric (1 Ioan 1, 5), se îmbracă cu lumina ca și cu o haină (Psalmul 104.2). Despre Domnul Isus se spune, când a fost pe muntele transfigurării: »Fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele l s-au făcut albe ca lumina« (Matei 17.2).

»Întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut« (Coloseni 3.9-10). Aici avem, cred eu, omul ascuns al inimii. »Pleacă-ți urechea, și ascultă cuvintele înțelepților, și ia învățătura mea în inimă. Căci este bine să le păstrezi înăuntrul *tău*, și să-ți fie toate deodată pe buze« (Proverbe 22.17-18). Acesta este principiul practic al versetelor 3 și 4.

Omul ascuns al inimii este viața nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou (Ioan 3.6). Dar aceasta este Hristos (Coloseni 3.4) și, așa cum am văzut mai înainte, se înnoiește *după Chipul Aceluia care l-a creat*. Cu toate că aceasta în sens direct este omul nou, este practic

Hristos Însuși, căci El este viața nouă, și ea este hrănită și înnoită după Chipul Său, »până ce Hristos va lua chip în voi«, scrie apostolul Pavel (Galateni 4.19).

Adevărata podoabă a unei femei (și desigur a fiecărui bărbat) este Hristos, locuind în inimă și umplând inima. Aceasta este înăuntru, dar devine vizibilă în revelarea omului. Dacă inima mea este plină cu Domnul și eu privesc permanent la El în slavă, aceasta se va vedea în exterior, ca și la Moise (Exodul 34.29). »Noi ... privim ... slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă« (2 Corinteni 3.18). În acest fel vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). Apostolul Petru este permanent preocupat să ne spună cum putem să facem aceasta în lucrurile practice din viață.

Găsim aceasta și în continuare. Singura descriere făcută despre Sine Însuși, pe care noi o găsim în Evangheliile despre Domnul Isus, spune: »Eu sunt blând și smerit cu inima« (Matei 11.29). Deci, Dumnezeu vrea ca femeile credincioase să fie împodobite cu această trăsătură de caracter a Domnului, cu »un duh blând și liniștit, care este foarte prețios înaintea lui Dumnezeu«, cum scrie apostolul Pavel: »Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere« (1 Timotei 2.11)! Acest duh este netrecător (în opoziție cu tot ce este în jurul nostru) și neschimbător (în opoziție cu moda schimbătoare a lumii în ceea ce privește coafura, podoaba și îmbrăcămintea). Cuvântul grecesc pentru »tăcere« derivă de la un cuvânt care înseamnă »să rămâi pe locul tău«. Aceasta nu este simplu, dacă gândim că nu suntem tratați pe drept. Dar femeia credincioasă, care arată acest duh »blând și liniștit«, lasă să se recunoască că a învățat de la Acela care a fost »blând și smerit cu inima«. Oriunde se găsește aceasta, este plăcut lui Dumnezeu. Ce prețios este să ai ceva care este foarte prețios în ochii lui Dumnezeu. Acest cuvânt »prețios« este folosit pentru mirul foarte scump și pentru îmbrăcămintea scumpă. Vezi și aici opoziția cu versetul 3.

În lume nu este prețuit acest »duh blând și liniștit«. Este considerat slăbiciune. Același lucru îl gândesc și cu privire la Domnul Isus. De aceea cuvântul despre cruce este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pieirii. Pentru noi însă, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.18,25). Acest duh este în realitate putere morală, o putere care se obține numai prin părtășia permanentă cu Domnul și învățarea permanentă de la El.

Cât de mult stau în opoziție relațiile lumi de astăzi cu aceste versete! Femeile solicită aceeași poziție ca și bărbatul. Ele vor să fie auzite în orice domeniu al vieții publice. Generația feminină străpunge granițele stabilite de Creatorul și Mântuitorul, cerând să ocupe poziții de conducere în toate domeniile. Rezultatul va fi fatal, așa cum a fost întotdeauna când s-a nesocotit ordinea dată de Dumnezeu. Este semnul apropierii marii decăderi de la Dumnezeu. Mai întâi au fost lepădate gândurile și prescripțiile lui Dumnezeu în legătură cu viața spirituală. Acum vedem decăderea naturală: distrugerea conștientă și intenționată a ordinii divine din creație. Aceasta se va desăvârși în omul păcatului. El este omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2,3-9), care va acționa după propria voie (Daniel 11,36). Dar apoi va veni judecata finală a lui Dumnezeu.

Din cauza acestor stări și gânduri care se găsesc în lume, se pune întrebarea pentru noi cei credincioși, dacă noi judecăm toate lucrurile după felul de gândire al lumii, sau după gândurile lui Dumnezeu, dacă privim la sentința lumii, sau la sentința lui Dumnezeu.

Pentru apostol aceasta nu este nicio întrebare. Prin sfințirea lucrată de Duhul am fost aduși la ascultarea lui Hristos (1 Petru 1.2). Sfințire înseamnă punere deoparte. Dar pentru oameni înseamnă punere deoparte pentru Dumnezeu. Acolo se găsește ascultarea lui Isus Hristos, ascultarea pe care Domnul a revelat-o în viața Sa pe pământ, și care domnește acolo. Aceasta este marea temă a apostolului!

Aceasta merge așa de departe, că relația dintre femeie și soțul ei nu este determinată de gândurile lui, ci de voia lui Dumnezeu. Ea îi este supusă, pentru că așa vrea Dumnezeu. Ea arată un duh blând și liniștit, pentru că el este foarte prețios *înaintea lui Dumnezeu*. Ea nu se împodobește la exterior, ca femeile necredincioase, deoarece *Dumnezeu* îi interzice și îi spune că aceasta ar fi în contradicție cu caracterul ei de femeie credincioasă.

În cazurile în care conform versetului 1 este posibil ca bărbații lor să nu fie ascultători de Cuvânt, este foarte posibil ca bărbatului să-i placă, dacă soția lui „se face frumoasă”. Dacă un bărbat se lasă călăuzit de gusturile lui stricate prin păcat, și nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, ne putem puțin aștepta ca el să prețuiască ce este potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Dar femeia credincioasă să nu se împodobească pentru ochii oamenilor, nici măcar pentru ochii bărbatului ei, ci pentru Dumnezeu. Dumnezeu va face tocmai prin aceasta ca asupra bărbatului să se exercite o influență spirituală, atât asupra bărbaților neascultători, cât și asupra bărbaților ascultători. Cum să ne putem aștepta la urmări spirituale din lucrurile pământești? Femeia care încearcă să câștige pe bărbatul ei prin lucrurile lumești, se înșeală foarte mult. Ea va avea parte de urmările înșelăciunii ei. Dar atunci probabil că a pierdut posibilitatea, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să câștige pe soțul ei pentru Domnul.

Vers. 5-6

1 Petru 3.5,6: Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea „domnul meu”. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva.

»Astfel«, înseamnă cu »omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu«, așa cum este descris în versetul 4 că se împodobeau odinioară femeile sfinte. Ele erau sfinte, puse deoparte pentru Dumnezeu. Ele nădăjduiau în Dumnezeu (textual: „în” Dumnezeu – este mai accentuat), și ele erau supuse soților lor. Cu toate că în versetele următoare apostolul Petru numește numai pe Sara, el vorbește aici de *toate* femeile de odinioară, care s-au pus deoparte (sau sfințit) pentru Dumnezeu. »Femeile sfinte« este însoțit de articol, și în limba greacă. Deci ce se spune despre ele, era valabil pentru toate. Un semn caracteristic al unei femei sfinte este încrederea în Dumnezeu și supunerea față de soțul ei.

Timpul la care stă expresia »nădăjduiau în Dumnezeu« (participiu prezent activ) arată că această încredere nu era numai în anumite timpuri speciale, ci era permanentă, și ea caracteriza pe aceste femei. Textual se spune: nădăjduiau „în” Dumnezeu, ceea ce exprimă că ele își puseseră pe deplin încrederea în Dumnezeu, așa că totodată se odihneau în Dumnezeu. Dar tocmai din aceasta ieșea la iveală starea lor de supunere, de teamă de Dumnezeu. Nu se încredeau în sine, ci așteptau totul de la Dumnezeu. Cine face aceasta, nu-i

este greu să fie supus.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne relatează multe lucruri despre aceste femei. Unele sunt numite (Evrei 11.11,35), ca Sara, Ana, Debora, Abigail. Dar găsim o descriere bună a lor. »Este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri.« »Fiii ei se scoală, și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude zicând: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.” Dezmiertările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată. Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății« (Proverbe 31.10-31).

Este remarcabil, că Duhul Sfânt se întoarce cu mii de ani în urmă, la timpuri, care după părerea oamenilor erau culturi primitive, ca să ne arate caracterul unei femei sfinte. Vedem din aceasta, că principiile lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Ceea ce se cuvenea înaintea lui Dumnezeu din partea femeilor patriarhilor, este valabil și astăzi. Podoaba trebuie să fie morală. Din punct de vedere moral, aceste lucruri nu s-au schimbat pe parcursul miilor de ani. Ce a fost Sara, trebuie să fie și femeile de astăzi.

Vedem în aceasta, că lumea nu a făcut niciun progres moral, ci dimpotrivă, a dat înapoi. Mult lăudatul progres în toate domeniile vieții se referă numai la lucrurile materiale. Pentru a da un model general al unei vieți trăite plăcut înaintea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt trebuie să revină la mii de ani în urmă.

Ca model al unei femei, care a fost supusă soțului ei, este numită numai Sara. Cuvântul »asculta« arată, după forma de timp (aorist) folosită, nu o anumită acțiune, ci vorbește despre tot timpul vieții ei de căsnicie, privită în totalitatea ei. Semnul caracteristic sintetizat al vieții Sarei era ascultarea față de Avraam, în ciuda încrederii în viața de căsnicie, care deseori are urmări contrare. Ea l-a numit „domn”. Găsim aceasta numai o singură dată în Cuvântul lui Dumnezeu (Geneza 18.12). Dar și forma de timp „îl numea” (textual: numindu-l, deci participiu prezent activ) arată că nu este vorba numai de acest o singură dată și nu se limitează la simpla rostire a cuvântului „domn”, ci aceasta era expresia întregii ei comportări. Cuvântul grecesc pentru „domn” este kyrios. Este folosit totdeauna pentru Domnul Isus, dar și pentru împăratul roman (Faptele apostolilor 25.26), în acest caz el fiind privit ca persoană divină, așa cum era limbajul de stat în imperiul roman. În afară de aceasta s-a folosit și pentru apostoli (Faptele apostolilor 16.30) și pentru stăpânii sclavilor (Efeseni 6.5,9). Ioan folosește forma feminin pentru o soră (2 Ioan 1).

Sara avea motiv, mai mult decât multe alte femei, să fie mândră. Ea era, ceea ce se numește frumusețe. Nu numai Avraam a văzut-o așa, ci și prinții din Egipt (Geneza 12). Faraon și prinții lui au considerat-o demnă de a ocupa un loc la curtea faraonului, tot așa și Abimelec, împăratul din Gherar (Geneza 20). Comportarea lui Avraam nu a fost fără vină. În ambele cazuri, de teama oamenilor, a dat-o să fie dezonorată. Numai prin ocrotirea Celui Atotputernic a rămas păzită.

Dar pentru aceasta Sara nu a fost ispitită la înfumurare, cu toate că avea mult mai multe motive decât alte femei să devină înfumurată. Ea și-a pus încrederea în Dumnezeu și de aceea a fost ascultătoare de soțul ei. Dumnezeu nu a făcut de rușine încrederea ei. Ea a urmat

pe Avraam, fără să se împotrivescă, atunci când el a părăsit totul, ca să meargă într-o țară necunoscută. Ea a fost ascultătoare chiar și în cazul unei ipocrizii nedemne de un credincios, generată de frica egoistă și slăbiciunea umană, care i-a pus onoarea în joc. Cât de mult a onorat și consolidat Dumnezeu încrederea ei în El și a cinstit ascultarea ei față de Avraam! Avraam a fost muștrat de păgâni. Era sub orice demnitate pentru »părintele credincioșilor« să trebuiască să fie muștrat de lume. Dumnezeu a lăsat să se scrie aceasta în Cuvântul Său. Dar pentru Sara nu găsim niciun cuvânt de muștrare în aceste relatări, nici din partea oamenilor, și nici din partea lui Dumnezeu. Ea și-a păstrat »duhul blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu«.

Privilegiul de a avea parte de mântuire, după ce Domnul a venit și Dumnezeu ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, unde vedem pe Hristos ca etalonul nostru suprem pentru umblarea noastră, să nu facă pe femeile credincioase să se așeze înapoia Sarei și a celorlalte femei sfinte, împodobite cu podoabe morale și cu supunere, și astfel să devină fiicele Sarei!

Femeile iudaice, cărora le scria apostolul Petru, descindeau din Sara și Avraam. Erau din seminția lor. Dar Domnul a făcut o diferențiere între sămânța lui Avraam și copiii săi (Ioan 8.37-40). Cuvântul copil exprimă o identitate în ceea ce privește ființa. »Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință« (Galateni 3.7). În același capitol se mai spune, că toți cei ce sunt ai lui Hristos, și credincioșii dintre națiuni, sunt sămânța lui Avraam, și anume prin Hristos, *sămânța* lui Avraam (Galateni 3.16)!

Petru vorbește despre copiii Sarei. În privința aceasta sunt numite două lucruri, și anume, »dacă faceți binele, fără să vă temeți de ceva«.

Supunerea poate lua naștere din teamă, din interese proprii, sau din caracter. Oricât de bună ar fi aceasta, ea nu este caracterul supunerii creștine. Aceasta este activă, deoarece ia naștere prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea lui Hristos (1 Petru 1.2). De aceea se adaugă aici: dacă faceți binele.

De ce să se teamă o femeie credincioasă, când vede puterea dușmanului? (Filipeni 1.28) Pentru inima firească este un lucru de la sine înțeles. Dar noi știm, că acest Tată al Domnului Isus este Tatăl nostru, și acest Tată este Dumnezeu Atotputernic. Deci, dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (Romani 8.31) Noi avem voie să facem cunoscut lui Dumnezeu toate problemele noastre. Atunci pacea Sa ne va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus (Filipeni 4.4-7).

Omenește privind, putem înțelege când în inimă ia naștere teama de consecințele umblării în neascultare față de Dumnezeu. Nu cunoaștem noi din experiență această teamă? Pentru femeile credincioase poate ușor să aibă loc, dacă se gândesc, și probabil pe deplin îndreptățit, că voia bărbatului ei este greșită și poate avea consecințe grave. Sara putea pe drept să gândească așa în cazurile amintite mai înainte. Dar Sara și-a pus încrederea în Dumnezeu, și de aceea Scriptura nu vorbește despre teamă în cazul ei. Putem să înțelegem „teamă” în anumite împrejurări. Dar o fiică a Sarei nu are această teamă. Ea își pune încrederea în Dumnezeu și de aceea își continuă drumul în ascultare și liniște. În realitate teama este și necredincioșie față de Dumnezeu și arată lipsa de dependență de El. Atunci

lipsește și puterea de a face binele. Un proverb spune: „Teama este un sfătuitor rău”. Cât de des am fost neascultători, pentru că ne-am temut de urmările ascultării?

Versetul 7

1 Petru 3.7: Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre.

»La rândul vostru« sau »tot așa« se referă aici la a fi supus oricărei rânduiei omenești, ca pentru Domnul (1 Petru 2.13,14,18,19), așa cum s-a întrebuințat și cu privire la familie. Bărbatul trebuie să fie supus rânduiei căsniciei și ordinii în creație, ocupându-și acolo locul, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu și respectând poziția pe care Dumnezeu a dat-o celorlalți locuitori ai casei (1 Petru 2.17a). Aici este vorba de relația cu soția sa.

»Purtați-vă«, sau »locuiți«, înseamnă de fapt locuiți împreună. Aici se înțelege desigur întreaga viață comună în familie. Bărbatul trebuie să locuiască împreună cu soția lui, să trăiască potrivit cu înțelepciunea pe care o are, sau pe care trebuie s-o aibă. »Toți avem cunoștință«, scrie apostolul Pavel (1 Corinteni 8.1). Apostolul Ioan scrie: »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere« (1 Ioan 5.20) și așa mai departe. Apostolul Pavel mai scrie: »De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului« (Efeseni 5.17)!

Este adevărat, cunoașterea fără dragoste nu este nimic (1 Corinteni 13.2). De aceea dragostea ocupă primul loc în epistola către Efeseni 5 și Coloseni 3. Dar dragostea trebuie să acționeze cu înțelepciune. Caracterul creștinismului este, că noi trebuie să facem toate lucrurile cu înțelepciune. Slujba noastră este »înțeleaptă«, adică ea este în concordanță cu înțelepciunea noastră, cu mintea noastră, cu judecata noastră (Romani 12.1). Mintea nu este decuplată în viața unui creștin; contrariul este realitatea. Dar ea trebuie să fie roabă lui Hristos (2 Corinteni 10.5)!

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut în Cuvântul Său și gândurile Sale cu privire la căsnicie. Știm ce poziție a dat bărbatului, și ce poziție a dat femeii în căsnicie. Găsim în Cuvântul Său ce daruri a dat Dumnezeu femeii ca să-i fie de ajutor și pentru „întregirea” bărbatului ei (Geneza 1.27). Cuvântul lui Dumnezeu dă lumină pentru toate întrebările cu privire la căsnicie, atât cu privire la poziția cât și la relația reciprocă dintre bărbat și soție în ordinea conviețuirii împreună, pentru drumul pe care îl au de parcurs împreună, și pentru toate greutățile care ar putea să vină.

Relația bărbatului cu soția lui nu trebuie să fie dominată de patimile omenești, ci să fie condusă de cunoașterea creștină. El trebuie să fie purtătorul de lumină în familia sa. El are autoritatea, dar el trebuie să se încingă cu duhul supunerii înaintea Domnului, pe care se pune așa de mult accent începând cu 1 Petru 2.13, și să onoreze pe fiecare (și aici este vorba de soția sa) după poziția pe care Dumnezeu i-a dat-o. El trebuie să fie principiul conducător, formator al casei. Dar aceasta trebuie să ia naștere din cunoștința creștină, pe care o are, și din priceperea, care este necesară pentru a practica această cunoștință. Domnul vrea s-o dea din belșug tuturor celor care merg pe drumul lor în părtășie cu El și în ascultare de El.

Noi toți, fiind conștienți că Hristos ne iubește, trebuie să umblăm în aceeași dragoste și ca copii ai luminii, deoarece noi suntem lumină în Domnul (Efeseni 5.1-2.6-11). Bărbatul trebuie să facă aceasta în casa sa și în trăirea împreună cu soția sa.

Femeia este comparată cu un vas mai slab. Ea este mai slabă decât bărbatul, dar se poate înțelege și în sens general și poate însemna „considerabil slabă”. Expresia „vas” se folosește și de apostolul Pavel cu privire la femeie (1 Tesaloniceni 4.4). Dar el o folosește și în general, pentru toți cei care mărturisesc că sunt creștini (2 Timotei 2.20-21). Dumnezeu folosește această expresie pentru Pavel însuși (Faptele apostolilor 9.15).

Această expresie prezintă pe om ca fiind creat de Dumnezeu, și ea exprimă, că omul este folosit de El ca unealtă a Sa (compară Geneza 2.7 cu Ieremia 18.1-6 și Isaia 29.16). Femeia este un vas mai slab, mai fragil decât bărbatul, dar ea este totuși o unealtă, un vas al lui Dumnezeu, și în căsnicie. »Căci așa cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu« (1 Corinteni 11.12).

»Mai slab« nu înseamnă că ea este mai slabă din punct de vedere moral sau spiritual. Aici este vorba numai de trup, de suflet, dar și de locul femeii, ca fiind supusă bărbatului. Tocmai ce este slab este luat de Duhul Sfânt ca bază, pentru a atenționa pe bărbat, ca să-i dea cinste, aceleia pe care trebuie s-o apere. Ce repede uită el aceasta. Dar nu am observat noi toți, că slăbiciunea noastră este motivul pentru care Dumnezeu ia seama la noi și ne împlinește rugăciunile? Nu este conștiența de slăbiciunea noastră tocmai puterea noastră prin harul lui Hristos, prin credință?

Aceasta ar trebui să-l facă pe bărbat, să nu disprețuiască pe cei mai slabi, ci dimpotrivă să-i cinstească, să-i conducă și să-i apere, și anume, nu printr-un duh de mândrie, ci în dragostea și harul care poartă de grijă, care îi oferă cinste.

Dar mai există un motiv, mult mai înalt, pentru cele spuse mai înainte. Femeia este și ea moștenitoare al harului vieții (Romani 8.17). În ceea ce privește poziția ei în creație, deci în toate relațiile pe pământ, ea este subordonată bărbatului. Dar în Hristos nu este nici bărbat, nici femeie (Galateni 3.28); toți sunt egali. Această relație care rezultă din ordinea în creație va înceta în momentul când noi vom părăsi pământul acesta. În cer nu va mai fi nicio diferență între bărbat și femeie. Singura diferență va fi acolo produsă de ce am fost aici pe pământ pentru Domnul. O soră, care aici pe pământ a trăit mai mult pentru Domnul, adică a mers pe drumul ei într-o *ascultare* mai plină de dragoste decât soțul ei, sau decât un alt frate, va ocupa în cer un loc mai înalt. Nu ce facem noi aici pe pământ va determina locul nostru în slavă, ci dacă noi facem ce Domnul ne zice.

Nu-mi este destul de clar ce înseamnă expresia »harul vieții«. În limba greacă nici cuvântul har și nici cuvântul viață nu sunt însoțite de articol. Prin aceasta este redată caracteristica, caracterul în sine al acestor cuvinte. Ar putea însemna și har pentru viața de aici de pe pământ. Dar eu cred, că este mai degrabă vorba de harul pe care viața îl are ca conținut. Expresia »moșteni împreună« se referă mai mult la viitor. Cuvântul „moștenire” se referă în Scriptură în mod obișnuit la viitor, la ceea ce se referă de fapt cuvântul. Dar legătura cu »rugăciuni« arată mai mult la viața de pe pământ, cu greutățile ei. Probabil că putem să

înțelegem în felul următor: este vorba de harul pe care îl arată viața în înfățișarea ei practică, acum încă în slăbiciune în mijlocul greutăților, în curând însă în desăvârșire, când vom fi în casa Tatălui.

Aceasta posedă bărbatul și femeia împreună. Conștiența acestui fapt trezește sentimentul dependenței comune de Tatăl și de Domnul. Amândoi au nevoie de har, ca să poată revela viața sub aspectul ei practic în căsnicia și în casa lor. Sentimentul dependenței se exprimă prin rugăciune.

Ferice de familia în care bărbatul și soția, împreună cu copiii și ceilalți locuitori ai casei, dacă există, își pleacă împreună genunchii înaintea Domnului. Acolo este o conviețuire fericită și părtășie în Domnul, dacă nimic nu-i împiedică să-și plece împreună genunchii înaintea lui Dumnezeu, și să aducă înaintea Lui lauda lor, mulțumirea lor și nevoile lor comune sau nevoile altora.

Dar dacă bărbatul nu corespunde celor spuse în acest verset, atunci există marele pericol, ca rugăciunile să nu fie ascultate. Desigur, aceasta este valabil și pentru situația în care soția nu corespunde celor spuse în primele versete ale acestui capitol. Dar Scriptura spune lucrurile acestea bărbatului, deoarece el este capul familiei și el poartă responsabilitatea pentru ordinea și relațiile din familie. Și în afară de aceasta, în mod normal, el, ca și cap al familiei, este cel care dă exemplu prin rugăciuni. Cum se poate ruga un bărbat cu sinceritate, dacă din cauza lui relațiile în familie nu sunt în ordine? Cum poate Dumnezeu să primească rugăciunile comune, dacă în realitate ele nu sunt aduse în comun?

Unii gândesc, că prin rugăciunile »voastre« este vorba de rugăciunile bărbatului și ale soției, că bărbatul și soția se roagă amândoi cu voce tare. Contextul nu lasă să se recunoască aceasta aici. Versetul este adresat bărbaților. Dacă ar fi vorba de bărbat și de femeie, nu ar rezulta din aceasta că și femeia se roagă cu voce tare. În mod normal bărbatul vorbește lui Dumnezeu în numele familiei. Nu vreau să afirm aici cu hotărâre, că femeia nu are voie să se roage cu voce tare, atunci când este singură cu soțul ei. Dar acest loc nu este nicio dovadă pentru aceasta. Este remarcabil că apostolul nu atenționează pe copii să fie supuși, tot așa cum nici apostolul Pavel nu o face în așa-zisele sale scrisori din „pustie”. El face aceasta în scrisorile sale din „țară” adresate Efesenilor și Colosenilor (Efeseni 6.1, Coloseni 3.20), și de asemenea în prima sa scrisoare adresată lui Timotei (1 Timotei 3.4,12), unde Timotei este în Efes, cu toate că nu se adresează direct copiilor. Relațiile familiare aparțin, după caracterul lor, pustiei, vieții practice în lume. Dar ele sunt influențate prin lucrurile cerești, prin țară. Părinții credincioși au datoria să scoată din Egipt (din lume) pe copiii lor, da, pe toți cei care lucrează în casa lor (Exodul 10.9). Ei trebuie să educe pe copiii lor în lumina lumii de înviere (Coloseni 3.1-4) și corespunzător poziției noastre din locurile cerești (Efeseni 2.5-6). De aceea se adresează copiilor numai în aceste scrisori, în care noi suntem priviți ca fiind așezați în lumea de înviere și în locurile cerești. Părinții găsesc aici învățături deosebite pentru educarea copiilor lor.

Versetul 8

1 Petru 3.8: Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși,

smeriți.

Versetele 8 și 9 încheie partea a treia a scrisorii, care a început cu capitolul 2 versetul 11. Începând cu 1 Petru 2,18, apostolul Petru s-a adresat diferitelor grupe de credincioși: servitorilor, femeilor căsătorite și bărbaților căsătoriți. Acum se adresează iarăși tuturor și scrie ultimele lui îndemnuri. Cuvântul »încolo«, sau »în sfârșit«, arată că aceste versete încheie această secțiune; dar și că ele, ca și cele anterioare, rezultă din versetele 11 și 12 ale capitolului 2, detaliate în versetele 13-17 ale capitolului 2. Aceasta este accentuat prin lipsa verbului auxiliar (fiți) în limba greacă; căci aceasta arată, că aceste îndemnuri se anexează celor anterioare, ca și în capitolul 2 versetul 18 și capitolul 3 versetul 1. Această lipsă a verbului auxiliar face ca atenționarea să fie și mai pregnantă, căci toată atenția este îndreptată acum asupra ei.

Aceste îndemnuri se preocupă cu relațiile dintre cei credincioși. Este de la sine înțeles, că ele trebuie să fie în concordanță cu poziția, în care am fost aduși, și cu legătura care există între toți cei care au primit această poziție. Această poziție și această legătură le-am văzut în capitolul 1, versetele 1-2 și versetul 10. Puși deoparte (sfințiți) prin Duhul Sfânt, după știința dinaintea a lui Dumnezeu, care a devenit Tatăl nostru, am fost aduși la stropirea sângelui și la ascultarea lui Isus Hristos (1 Petru 1.1,2), care Și-a dat sângele Lui scump pentru noi (1 Petru 1.19). Acum suntem o preoție sfântă, ca să intrăm în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu, și acolo să aducem jertfe spirituale (1 Petru 2.5,9). Noi suntem și o preoție împărătească, ca să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Dar așa cum arată deja expresiile, noi avem toate acestea împreună cu toți credincioșii. Relațiile noastre unii cu alții trebuie să fie deci în concordanță cu acestea. Duhul Sfânt nu poate stabili un etalon mai mic, și nici măcar în lume, care este o pustie pentru credință, și unde este slăbiciune și tot felul de influențe rele.

Numai Hristos poate da puterea necesară, ca aceste lucruri să devină realitate în noi. La El s-au găsit aceste lucruri, atunci când, de la iesle și până la cruce, S-a aflat în aceleași împrejurări ca și noi. Aplicarea practică a lor o putem învăța când privim viața Sa pe pământ, mâncând mana (Ioan 6.33): pâinea celor puternici (Psalmul 78.25). Dar noi am fost aduși »la ascultarea lui Hristos«. Deci noi suntem răspunzători, să fim așa cum a fost El. »Pâinea celor puternici« ne dă puterea pentru a realiza aceasta.

»Cu același gând« putem să fim numai atunci când realizăm practic: »noi avem gândul lui Hristos« (1 Corinteni 2.16). Când gândul nostru, gândul firii, este activ în inimile noastre, venim în contact atât cu noi înșine (căci noi *avem* gândul lui Hristos!), cât și cu alți credincioși. Dacă vrem să nu cunoaștem urmările din propriile experiențe amare, le putem învăța din Faptele apostolilor și din Epistole.

Aceasta nu înseamnă că noi toți trebuie să gândim același lucru. Ar fi minunat, dacă ar fi așa, dar pe pământ nu se va putea niciodată realiza. Știm că nu totdeauna suntem așa de aproape de Domnul, ca să avem lumină deplină asupra tuturor lucrurilor. Dar dacă avem gândul lui Hristos, nu vom urmări propriile interese și vom suporta pe ceilalți. Dacă ochii noștri sunt îndreptați spre Hristos și gândurile Lui, atunci nu vom vedea în primul rând greșelile celorlalți, în timp ce vom uita greșelile noastre. Atunci vom privi pe ceilalți mai presus decât noi, căci îi

vom vedea ca subiecte ale dragostei Mântuitorului nostru! Natura noastră veche are egoismul ei. Dar Duhul Sfânt, care locuiește în noi, caută să ne ducă la gândul lui Hristos. Putem să sprijinim aceasta prin studiul intens al Cuvântului lui Dumnezeu și prin supunere sub călăuzirea Duhului Sfânt. Această călăuzire ne poate face să înțelegem Cuvântul, dar ne poate ajuta și la transpunerea lui practică în viață. Studiul biblic însoțit de rugăciune, legat de dorința de a practica ceea ce Duhul Sfânt ne-a făcut clar (Ioan 7.17), ne face să arătăm practic în viață ceva din gândul lui Hristos. Atunci suntem »cu același gând« (Romani 12.16) cu frații și surorile noastre ca atare (deci nu cu ce firea lucrează în ei).

»Simțind cu alții« este traducerea cuvântului grecesc *sympathes*, din care a derivat cuvântul simpatie. El include și sentimentul de bucurie împreună cu alții. Ca străini și călători (1 Petru 1.1,2,11) într-o lume dușmănoasă față de Hristos și în trupuri, care încă nu au fost mântuite, ci care încă suspină (Romani 8.23), deseori suferința este partea noastră (1 Petru 3.14; 4.12).

Ca frați și surori, ca membrii ai familiei lui Dumnezeu, trebuie să simțim unii cu alții (Romani 12.15,16). Știm din experiență ce înseamnă aceasta pentru cineva care suferă, căci noi toți am avut parte de compasiunea lui Hristos (Evrei 4.15). Credincioșii, cărora le-a scris apostolul Petru, au practicat aceasta (Evrei 10.34). Dar noi știm cât de egoiste și de înclinate sunt inimile noastre să se ocupe cu sine însuși, și cu propriile împrejurări. Cuvântul trebuie permanent să ne dirijeze, ca să ne gândim și la alții.

Dar ce model avem în privința aceasta în Domnul Isus! Deoarece noi suntem părtași sângelui și cărnii, și El a luat parte la ele. Prin suferințe a fost făcut desăvârșit, ca să poată fi Căpetenia noastră (Evrei 2.10-18). Ca să poată simți în chip desăvârșit împreună cu noi, El a trăit toate împrejurările în care am putea noi ajunge. Ce mângâiere, ce îmbărbătare ne dă simpatia Lui! Cine poate să simtă ca El, atunci când suntem în singurătate, El, Cel care S-a plâns că este ca o pasăre singuratică pe acoperiș? Cine a cunoscut stări și împrejurări, în care nu ești acasă, ca El, care S-a plâns că este ca un pelican în pustie (Psalmul 102.7,8)? Cine a flămânzit mai mult decât El, care odată patruzeci de zile n-a mâncat; cine a fost mai dependent de alții ca El, care a trăit din ceea ce îi dădeau femeile? Da, El a călătorit pe măgarul unui altuia, El a sărbătorit Paștele într-o sală care nu era a Lui și a fost pus în mormântul unui străin (Luca 4.2; 8.2-3; 19.33; 22.11; 23.53)! Cine poate simți durerile trupului ca El, care a fost biciuit, lovit și crucificat; cine a cunoscut tristețea pricinuită de pierderea celui iubit, ca El, care a plâns la mormântul unui prieten (Ioan 11.33-36)!

Noi cunoaștem aceasta din experiență. Această experiență, atât a suferinței, cât și a îmbărbătării, care este cuprinsă în simpatie, ne face apti să *simțim* împreună cu alții, să *suferim* împreună cu alții (deci nu numai din politețe să rostim cuvinte de mângâiere). Aceasta este valabil cu atât mai mult cu cât este vorba de suferințe din pricina neprihănirii (1 Petru 3.14) sau suferințe din pricina Numelui Domnului (1 Petru 4.12-16).

Dar nu este vorba numai de simpatie în suferință, ci și de simpatie în bucurie, în binecuvântare, în împrejurări fericite (Romani 12.15). Deseori aceasta este mult mai grea decât simpatia în suferințe. »Bucurați-vă cu cei ce se bucură și plângeți cu cei ce plâng«, scrie apostolul Pavel. Câtă autodepășire și câtă lepădare de sine necesită aceasta, când noi suntem triști și trebuie să ne bucurăm cu alții. Nu sunt inimile noastre egoiste dimpotrivă

înclicate să devină geloase, când ceilalți au ceva, sau primesc ceva, pe care noi nu-l avem, indiferent dacă este vorba de lucruri pământești, sau lucruri spirituale? Câtă invidie nu este deseori între cei credincioși, când cineva ocupă o poziție mai bună, sau câștigă mai mulți bani decât celălalt. Chiar și atunci când Domnul, după părerea oamenilor, dă unuia daruri spirituale mai mari decât altuia! Aici suntem îndemnați să facem contrariul: să simțim împreună cu alții – să ne bucurăm cu cei ce se bucură – să ne sprijinim unii pe alții în rugăciune.

»Iubind ca frații« sau, mai exact »plini de dragoste frățească« este aici traducerea cuvântului grecesc philadelphoi (philadelphos la nominativ plural, masculin), care înseamnă dragoste de frați. Aici nu este cuvântul pentru dragostea lui Dumnezeu (agape), care se folosește de cele mai multe ori (1 Petru 1.22b; 2.8), ci phileo, care înseamnă mai mult „a dori cu plăcere”. Potrivit cu 1 Petru 1.22, la întoarcerea noastră la Dumnezeu au căzut barierele care ne împiedecau să iubim pe frați. Acum vedem ceva atrăgător în ei; îi vedem ca subiecte ale dragostei Domnului, dar mai mult decât atât, vedem ceva din Domnul în ei, căci ei au primit natura divină (2 Petru 1.4). În felul acesta putem să-i iubim, dar noi trebuie să-i iubim. Noi îi iubim însă ca pe *frați*, deci nu iubim ce este în ei din natura veche. Dragostea trebuie să fie așa fel exercitată, după cum Cuvântul și Duhul Sfânt vrea să ne-o prezinte clar în fiecare împrejurare. Căci adevărata dragoste *de frați* nu va acționa niciodată în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu (1 Ioan 5.1-3) și cu ascultarea față de Domnul! (vezi și studiul de la 1 Petru 1.22).

Cuvântul grecesc tradus aici cu *mișoși* se întâlnește numai aici și în Efeseni 4.32. S-ar mai putea traduce și prin „plin de gingășie”. Probabil ar fi o traducere mai bună.

Milostivirea este harul trezit în inimă la privirea împrejurărilor triste ale acelor cu care noi ne preocupăm. Este nevoie de milostivire pentru a vrea să ajuți celor ce sunt în nevoie. Înăuntrul nostru trebuie să devină activ în folosul altora. Aceasta are ca premiză o stare de nevoi spirituale și trupești la acela pe care vrem să-l ajutăm. Dar acest ajutor nu trebuie să fie oferit rece și fără simțăminte; inima noastră trebuie să fie cufundată în el. Noi trebuie să învățăm de la Domnul Isus, care niciodată nu a ajutat numai prin folosirea puterii Sale. Inima Lui și Duhul Lui erau preocupate cu cel în suferință și l-au adus înaintea lui Dumnezeu (Matei 8.17; 9.36), vezi de exemplu Ioan 11.33,34; Luca 5.12,13; 19.41-44.

Fără un fel de gândire smerit nu poate exista un duh de slujire. Acest îndemn este amintit pentru prima dată aici în această scrisoare. Dacă ne cunoaștem întrucâtva, știm că aceasta este așa, nu pentru că noi nu am avea nevoie de acest îndemn. Este adevărat ce a scris cineva: „Mândria este ultimul lucru din om care moare” (Stael). Cât de ușor ne ridicăm peste alții, pentru că avem anumite privilegii materiale sau spirituale, ca și cum nu ar fi numai har faptul că le posedăm. Ne-am creat noi singuri? Avem noi prin noi înșine aptitudinile spirituale și trupești și bunele maniere? Ce nebulie este să fi mândru (Daniel 4.30)! Și cu toate acestea nu trebuie noi de multe ori să ne condamnăm singuri? Nu este vorbirea lui Nebucadnețar deseori și vorbirea inimii noastre, chiar dacă nu o rostim cu gura?

Câtă pagubă nu produce mândria și aroganța în conviețuirea familiei lui Dumnezeu și în mărturia lui Dumnezeu în afară! Unii devin răniți prin aceasta și noi înșine ne simțim ușor jigniți dacă nu primim suficientă recunoaștere și nu suntem suficient băgați în seamă. Vedem

aceasta chiar și la apostolii renumiți (Luca 22.24). Ce model avem și în privința aceasta în Domnul Isus! Domnul Isus, știind că a venit de la Dumnezeu și că se va întoarce la Dumnezeu, și că Tatăl l-a dat toate lucrurile, S-a sculat, S-a încins și a spălat picioarele ucenicilor Săi (Ioan 13.3-5); aceasta era lucrarea unui sclav, pentru care fiecare din ei se considera prea bun pentru a o face. Cât de mult se potrivesc cuvintele Lui pentru inima noastră, când le citim în contextul în care se află. Toate lucrurile l-au fost date de Tatăl. Slava Lui personală este așa de mare, că numai Tatăl poate s-o măsoare (Matei 11.27). Apoi El spune: »Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre«. Nu învățăm noi cu plăcere de la El, când Îl vedem așa?

Versetul 9

1 Petru 3.9: Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.

Apostolul a dat aceste îndemnuri deja servitorilor și sclavilor (1 Petru 2.18-21). El le-a prezentat pe Domnul Isus ca model: »Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător« (1 Petru 2.18-21). Aici apostolul Petru spune tuturor încă o dată același lucru. Aceasta ne face să vedem cât de important este acest verset. Apostolul Pavel a spus același lucru în două locuri (Romani 12.17, 1 Tesaloniceni 5.15). Este în natura omenească să răsplătească răul cu rău, și legea permite acest lucru (Matei 5.38-48).

Credincioșii, cărora le era adresată această scrisoare, locuiau în mijlocul păgânilor dușmănoși și a iudeilor care se mai purtau încă cu dușmănie față de ei – frații lor de odinioară. Se puteau aștepta să li se facă rău, și ei au avut parte de aceasta. Apostolul vorbește de suferințe din pricina neprihănirii și de suferințe din pricina Numelui Domnului Isus (1 Petru 3.14; 4.14).

Noi trebuie să avem gândul lui Hristos și să ne comportăm după modelul pe care îl avem în El. El a permis ca totul să vină peste El, căci El a venit ca să binecuvânteze, și nu să judece (Luca 9.55). De aceea El a dat totul în mâinile Aceluia care judecă drept.

Aici este adăugat un argument minunat. Noi suntem chemați să moștenim binecuvântarea, de aceea trebuie să binecuvântăm pe alții. Prin har am primit această poziție minunată, cu toată răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu și a faptelor noastre dușmănoase față de El, pentru care, dacă Dumnezeu ne-ar fi tratat așa cum se cuvine, am fi avut parte de condamnarea veșnică. Dacă astăzi ni se face rău sau suntem batjocoriți, și dacă ni se face pe drept, *pentru că* am primit acest loc al binecuvântării, cum să putem atunci să ne comportăm altfel decât se poartă Dumnezeu?

Nu cred că aici este vorba numai de binecuvântarea pe care o vom primi în viitor. Aici este vorba și de poziția pe care o avem deja acum, chiar dacă ea va fi desăvârșită când vom fi la Domnul. Omul ca păcătos este sub blestem. Noi am fost aduși în harul și apropierea lui Dumnezeu. Îl cunoaștem ca Tată al nostru și pe Domnul Isus ca »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2.20). Deci, harul Tatălui și al Fiului are urmări practice, atât în ceea ce privește ajutorul în toate nevoile noastre spirituale și materiale, cât și

În părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Ce bucurie este pentru inimă, să fie conștientă de harul și apropierea Tatălui și a Fiului!

Conștiența aceasta oferă suferințelor un alt caracter. Știm că ni se poate face rău și suntem batjocoriți numai cu permisiunea Tatălui. Și El permite aceasta, numai dacă este spre binele nostru. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu (Romani 8.28)! Vedem aceasta clar în istoria lui Iov. Și David a înțeles aceasta. Când Șimei l-a blestemat, a zis: »Dacă bleastă-mă, înseamnă că Domnul i-a zis: „Bleastă-mă pe David!” Cine-l va zice dar: „Pentru ce faci așa?”« (2 Samuel 16.10).

Dar aici în epistola lui Petru aceasta merge mult mai departe. Noi trebuie nu numai să suferim răul și batjocura, ci să răspundem cu binele. Noi trebuie să facem, așa cum a făcut Domnul Isus, care, fiind pe cruce, S-a rugat pentru cei care Îl urau, și ca Ștefan, atunci când a fost ucis cu pietre.

Vedem deci trei lucruri, atunci când oamenii ne fac rău:

1. Să nu ne răzbunăm singuri, ci să lăsăm să se răzbune mânia lui Dumnezeu (Romani 12.19-21): El ne poate răzbuna, și o poate face mult mai bine decât noi.
2. Să încredințăm toate lucrurile Aceluia care judecă drept (1 Petru 2.23) și care știe exact cât de mult suntem noi batjocoriți. În privința aceasta să fim conștienți, că Dumnezeu permite aceasta, căci prin aceasta vrea să ne educe; deci trebuie s-o luăm din mâna Lui.
3. Harul de care am avut parte, care ne-a adus în poziția de binecuvântare și de favoare (1 Petru 3.9), ca răspuns la comportarea și vorbirea noastră rea față de Dumnezeu, trebuie să ne facă să ne comportăm ca Dumnezeu și să răspundem cu binecuvântare la răul și batjocura care ni se aduc. Ni se aduce aminte, că am fost chemați să trăim în plinătatea părții dăruite nouă de Dumnezeu, și care este suficientă pentru toate lucrurile.

Unii traduc: „pentru ca să moșteniți binecuvântarea”. În acest caz binecuvântarea ar fi dependentă de faptul, dacă noi binecuvântăm pe cei care ne fac rău. Eu cred împreună cu Hart, Alford, Kelly, Darby, Grant, și alții, că aceasta nu este corect. Cu toate că în scrisorile apostolului Pentru găsim domnia lui Dumnezeu, aceasta ar fi nu numai o regulă a acestei domnii, ci ar fi un principiu al Legii. Cei care trăiau sub Lege, trebuiau să lucreze, ca să obțină binecuvântarea. Rezultatul este totdeauna: »Toți cei care se bizuie pe faptele Legii, sunt sub blestem« (Galateni 3.10). Poziția creștină este: „Noi am primit binecuvântarea și acum trebuie să ne comportăm în concordanță cu ea”. Așa este de mare opoziția dintre Lege și har.

Noi suntem mântuiți numai prin har, prin credință, nu prin fapte (Galateni 2.16, Efeseni 2.8).

Vers. 10-12

1 Petru 3.10-12: Căci cine iubește viața, și vrea să aibă zile bune, să-și înfrâneze limba

de la rău, și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.

Aici începe partea a patra a Epistolei noastre, care ține până la 1 Petru 4.6. Împărțirea pe capitole nu este făcută de Dumnezeu Însuși. Împărțirea obișnuită arată o ordine morală. În partea a treia am văzut comportarea credincioșilor în diverse relații personale. În partea a patra ajungem la comportarea noastră față de tot ce ne înconjoară: adică, față de o lume, care este împotriva lui Dumnezeu, și deci și împotriva noastră. Dar Dumnezeu domnește în această lume, și nicio împotrivire nu poate să-l răpească poziția și drepturile. Dar deoarece după căderea poporului Israel, prin care El Și-a exercitat până atunci domnia, El a dat toată puterea de domnie directă în mâinile națiunilor (Daniel 2.38), domnia Sa este acum indirectă și invizibilă pentru ochiul firesc. Pe pământ nu mai există niciun tron de domnie al lui Iehova, care să fie vizibil înaintea oamenilor (1 Cronici 29.23). Domnia Lui este acum numai o domnie morală, și de aceea este invizibilă pentru ochiul omenească. Este necesară credința permanentă, pentru a pricepe că Dumnezeu domnește, cu toate contradicțiile pe care le vedem și le auzim, și nimic nu scapă de sub controlul Lui. Cine trăiește în concordanță cu această domnie – deci, cei neprihăniți – are parte de binecuvântare. Și cu toate acestea rămâne adevărat: în lume veți avea necazuri (Ioan 16.33)!

Aceste versete sunt preluate din Psalmul 34. Este interesant că apostolul citează în prima parte a epistolei din Lege, în a doua și a treia parte din profeți, și aici în a patra parte din Psalmi. În felul acesta se folosește de toate cele trei părți ale Bibliei iudaice, Vechiul Testament.

El nu spune aici că este un citat. El nu redă exact cuvintele Psalmului 34. El lasă la o parte primele cuvinte »cine este omul« și trece de la persoana a doua la persoana a treia. Dar în ceea ce privește conținutul, el schimbă puțin din acesta. Important este că el lasă la o parte și ultimele cuvinte din versetul 16: »ca să le ștergă pomenirea de pe pământ«. Prin aceasta Duhul Sfânt face cuvintele să fie potrivite pentru rămășița iudaică, căreia îi este adresată această scrisoare (dar și nouă).

Psalmul 34 ne arată domnia lui Dumnezeu, care este totdeauna prezentă, în favoarea celor blânzi, prin care credința poate totdeauna să laude. Rămășița credincioasă a fost ascultată de Dumnezeu, păzită și salvată, atunci când a avut parte de greutăți. Credința lor întrezărește învierea în salvarea făcută de Hristos (Psalmul 34.6,20). Ei știu că în curând va veni salvarea deplină, când Domnul la venirea Sa din cer va nimici pe toți dușmanii.

Aici devine clară diferența dintre poziția lor și poziția rămășiței căreia i-a scris apostolul Petru (și totodată și nouă). Ei vor trăi, atunci când domnia lui Dumnezeu va deveni iarăși directă, nemijlocită. Cu toate că principiile de domnie ale lui Dumnezeu pe pământ sunt neschimbabile, ele sunt aplicate moral în timpul nostru. Când totul va fi revelat, atunci și domnia morală a lui Dumnezeu nu va mai rămâne mult timp ascunsă. Atunci El va judeca imediat răul devenit vizibil. Aceasta va avea loc când Domnul Isus va veni din cer. Mai întâi va nimici pe dușmanii Lui vizibili (Apocalipsa 19.19-21); Daniel 11.45). După aceea El va sta pe

tronul Său de slavă și va judeca popoarele pentru felul în care ele au tratat rămășița credincioasă din Israel (Matei 25.31), pe care noi o găsim în Psalmi, printre altele. După aceea, până la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, va fi valabil: »În fiecare dimineață voi nimici pe cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea (Psalmul 101.8). Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea (Isaia 66.24)«. La urmă, în judecata finală, tot răul va fi nimicit. Toți morții și toți cei care nu s-au întors la Dumnezeu, vor fi judecați și vor primi pedeapsa definitivă (Apocalipsa 20.11). »Și pământul, cu tot ce este pe el, va arde« (2 Petru 3.10).

Este clar, că în timpul de har, în care trăim, domnia lui Dumnezeu nu se poate desfășura în felul acesta. Ea nu poate îndepărta tot răul, și nici să-l pedepsească imediat. Ea nu se poate arăta pe deplin și trebuie să rămână ascunsă. Dar principiile ei sunt prezente. Ca principiu general rămâne valabil, că ochii Domnului sunt îndreptați asupra celor neprihăniți și fața Lui este împotriva celor care fac răul. Un om liniștit, iubitor de pace, va duce o viață mai bună decât unul care caută ceartă și este nesincer.

Este de asemenea clar, că domnia lui Dumnezeu este în legătură directă cu acest pământ. De aceea atât judecățile ei, cât și binecuvântările ei sunt valabile pentru pământul acesta (1 Corinteni 11.32), cu toate că după caracterul lor pot să fie decisive pentru veșnicie. Primul (pământul) îl vedem în Matei 25.34, iar cea de-a doua (veșnicia) în versetele 41 și 46 ale aceluiași capitol. În Apocalipsa 20.11-15 avem judecata finală a lui Dumnezeu, care este definitivă. Viața, zilele bune și pacea, despre care scrie Petru aici, sunt deci în legătură cu viața de pe pământ. Apostolul Petru se ocupă cu viața credinciosului pe pământ. Citatul din Psalmul 34 confirmă aceasta, căci acest Psalm vorbește despre binecuvântările rămășiței iudaice din ultimele zile.

Este adevărat, că binecuvântările noastre, în opoziție cu binecuvântările lui Israel, sunt de natură cerească. Dar ele nu exclud binecuvântările pământești. Vedem aceasta prezentat simbolic în istoria lui Israel. Moștenirea lor propriu-zisă era „Țara”, Canaanul. Ca să ajungă acolo, au trebuit să treacă prin Iordan. Tot așa și noi trebuie să trecem prin Iordan (realizarea personală, că am murit și am înviat împreună cu Hristos – Efeseni 2.5-6), ca să putem să luăm în stăpânire moștenirea noastră cerească cu tot ce se găsește acolo. Dar lui Israel i se spune: »începe, ia în posesiune«, când au început să cucerească ținuturile aflate înaintea Iordanului (Deuteronomul 2.24). În Împărăția de o mie de ani, fiecare seminție va primi o parte din ținuturile de partea cealaltă a Iordanului (Ezechiel 48). Păcatul celor două seminții și jumătate nu a constat în aceea că au dorit să aibă o parte dincoace de Iordan, ci că au văzut-o ca moștenirea lor propriu-zisă și au fost mulțumiți cu ea.

Toate binecuvântările noastre sunt spirituale și cerești (Efeseni 1.3). Dar pe lângă acestea avem și binecuvântările pământești, chiar dacă acestea devin binecuvântări abia după ce le-am răpit de la Sihon și Og (acești doi împărați sunt tabloul folosirii bunurilor pământești în sensul că prin ele ne facem un nume pe pământ – Sihon (Numeri 21.26-30) –, sau le folosim pentru noi înșine sau pentru satisfacția proprie – Og (Deuteronomul 3.11) –, și le-am primit ca moștenire din mâna Domnului. Apostolul Petru nu ne conduce în locurile cerești, așa cum face apostolul Pavel, ca să ne arate poziția de acolo, în care Dumnezeu ne-a adus. El se ocupă în mod deosebit cu educarea credincioșilor pe drumul lor prin lume. El îi învață să aibă răbdare,

din orice parte ar putea veni constrângerea.

Există un drum, pe care *ai voie* să iubești viața, fără aplicarea cuvântului Domnului Isus din evanghelia după Ioan 12 (Ioan 12.25). Aceasta are loc atunci când noi înșine nu ne facem greutate, căci de aceasta sunt legate două lucruri: ochii Domnului sunt îndreptați cu har spre noi și urechile Lui sunt deschise pentru noi. Și nimeni nu ne va face rău (1 Petru 3.12-13).

„Voința” desemnează aici o dorință. Este dorința, dar și voința, de a duce o viață fericită, pentru care poți să mulțumești: se dorește să vadă zile *bune*. Deci, un creștin poate avea așa ceva. El nu se îngrijorează de viitor. Totul este în ordine în ceea ce privește veșnicia, deoarece are parte de lucrarea minunată a Domnului Isus: el are pace cu Dumnezeu. Dar el stă și în harul (sau favoarea) lui Dumnezeu și știe că Dumnezeu, Tatăl său, va purta de grijă pentru toate, chiar și pentru viața aceasta. Pe el îl așteaptă slava lui Dumnezeu (Romani 5.1-2). El se poate lăuda cu această slavă, dar și în necazuri, pentru că el știe, că dragostea lui Dumnezeu îi trimite acestea (Romani 5.3-5). Da, el se poate lăuda în Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos (Romani 5.11). Nu este aceasta o viață fericită, pentru care poți fi totdeauna mulțumitor? Și nu sunt zile bune, când în fiecare zi ai parte de purtarea de grijă a Tatălui, chiar și în nevoile zilnice ale trupului? Și când El ne îndreaptă ochii spre Domnul Isus și în felul acesta avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1.3)!

Dar sunt lucruri care împiedică aceasta. Tot ce dă naștere în noi la o conștiință neliniștită, întrerupe părtășia cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, izvorul oricărei fericiri, și ne răpește pacea practică.

Apostolul numește aici în primul rând lucrarea limbii. Apostolul Iacov numește limba »un foc, o lume de nelegiuiri ... care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei, ... este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte« (Iacov 3.2-12). Nu știm noi din experiență, că aceste cuvinte sunt adevărate? Cât rău nu a făcut fiecare din noi cu limba!

Cuvântul »să-și înfrâneze« include o înclinație naturală de a face ceva, la care limba trebuie înfrânată. Cuvinte greșite, cuvinte nesincere (înșelătorie), cuvinte sarcastice, neprietenoase și dușmănoase – vin ca de la sine pe buzele noastre. Noi trebuie să împiedecăm limba noastră, buzele noastre să folosească astfel de cuvinte. Dacă este necesar, trebuie să ne mușcăm buzele, ca astfel cuvintele să nu poată ieși din gură. Din contextul cu versetul 9 vedem că aceasta este valabil și atunci când alții vorbesc rău despre noi, sau ne batjocoresc.

Ce minunat ar fi pentru noi dacă am cunoaște mai bine această putere de „înfrânare”! Dar este sigur, că niciodată un credincios, care își dă drumul la limbă, nu va fi fericit și nici spiritual.

Dar nu numai în cuvintele noastre, ci și în faptele noastre trebuie să fim despărțiți de rău, de tot ce nu este bine (Psalmul 1). Aici nu se spune că noi nu avem voie să facem răul, ci ca noi să ne depărtăm de rău. De îndată ce am ajuns pe un drum care duce la rău, trebuie să-l părăsim. »Urând până și cămașa mânjită de carne« (Iuda 23). – »Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine« (Romani 12.9). Deci noi nu trebuie numai să ne comportăm negativ,

depărtându-ne de rău, ci mult mai mult să ne comportăm pozitiv, făcând lucrurile bune.

În continuare, trebuie să căutăm pacea (Matei 5.9) – da, să alergăm după ea! Desigur, aici este vorba de pacea cu ceilalți oameni. »Dacă este cu putință, atât cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii« (Romani 12.18)! Noi nu putem avea totdeauna parte de pace cu toți oamenii, și cu atât mai mult ca credincios. Dar ca urmași ai Dumnezeuului păcii (Evrei 13.20, Romani 16.20), aceasta ar trebui să fie năzuința înflăcărată a inimii noastre.

Aproape toate substantivele din versetele 10-12 nu sunt însoțite de articol în limba greacă. În versetul următor este tot la fel. Totul este privit caracteristic, ca de fapt în întreaga scrisoare. Cuvintele a se înfrâna, a vorbi, a se îndepărta, a face, a căuta și a alerga sunt toate în aorist, ceea ce vorbește de viața toată ca o unitate. Mai mult chiar, ultimele sunt sub forma de poruncă. Este imposibil să iubim viața și să avem parte de zile bune, dacă nu facem ce ni se spune aici, și aceasta fără încetare! Este prescris fără nici o îngrădire.

La începutul versetului 10 am văzut tema și ținta. În continuarea acestui verset și în versetul 11 am văzut premiza pentru atingerea acestui țel. În versetul 12 găsim motivul pentru premise, din care rezultă ele.

Un gând serios este, că ochii Domnului văd toate lucrurile! »Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui« (2 Cronici 16.9, Proverbe 15.3, Psalmul 33.13,18, Iov 34.21). David a zis: »Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști« (Psalmul 109)! Dar în toate acestea nu era nimic îngrozitor pentru el. La sfârșitul aceluiași Psalm el se roagă: »Cercetează-mă, Dumnezeuule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile!« Și aici are loc spre binele celor neprihăniți, ca și în 2 Cronici și în Psalmul 33 și Psalmul 34. Neprihănit, sau drept, înseamnă să stai în relații drepte cu Dumnezeu și să arăți aceasta în felul tău de viață, prin aceea că mergem în ascultare. Este vorba de a fi în concordanță cu dreptul – adică să ocupi poziția care se cuvine față de Creator. Pentru noi se mai adaugă ceva: noi trebuie să ocupăm adevărata poziție de răscumpărați mântuiți față de Domnul, Care ne-a răscumpărat și ne-a mântuit. Aici stă scris »Domn«, fără articol, și prin aceasta se înțelege Iehova. Când cuvântul domn este însoțit de articol, atunci în mod obișnuit este vorba de Domnul Isus ca Om în poziția pe care Dumnezeu l-a dat-o, pe baza lucrării Lui de la cruce (Faptele apostolilor 2.36). Aici este deci Dumnezeu.

Este un gând serios pentru cei necredincioși și pentru creștinii nedrepti, că ochii lui Dumnezeu văd totul. Dar cât de minunat este pentru copilul lui Dumnezeu, care are părtășie cu El și care știe că Dumnezeu privește în har spre el. »Urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor« (Psalmul 66.19). Este ca și cum Dumnezeu Și-ar îndrepta urechile spre noi, ca să poată auzi cât mai bine ce Îi cerem. Noi nu trebuie să ducem niciodată o politică de adaptare față de ceea ce ne înconjoară. Noi nu trebuie nici să cedăm, niciodată, când supraputerea celui rău devine mare. Cel Atotputernic ne vede în împrejurările noastre, și atotputernicia Lui ne apără. Uneori pare că nu este așa, ca și cum cei neprihăniți pier. Dar ei nu vor pieri niciodată. Dumnezeu folosește totul spre educarea lor. Domnia lui Dumnezeu va avea supremația de durată.

»Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul« (Eclesiastul 8.11-13). Aceasta este valabil nu numai pentru cei necredincioși, ci și pentru cei credincioși. Prin faptul că suntem

sub har nu înseamnă că suntem în afara domniei lui Dumnezeu! Totdeauna este valabil, că Dumnezeu trimite »necaz și strâmtorare peste orice suflet omenesc care face răul«, dar și »slavă, cinste și pace peste oricine face binele« (Romani 2.9,10). »Ce seamănă omul, aceea va secera« (Galateni 6.7). Noi nu putem lua harul ca manta de acoperire a răului. Judecata începe la Casa lui Dumnezeu (1 Petru 4.27). Dumnezeu poate să amâne judecarea celor necredincioși până la judecata finală dinaintea Marelui Tron alb. Deoarece noi nu mergem la judecata finală (Ioan 5.24), trebuie ca judecata lui Dumnezeu să ne lovească aici pe pământ. Aceasta poate însemna boală sau chiar moarte, așa cum au avut parte credincioșii din Corint (1 Corinteni 11.30-32). Acesta este un principiu foarte important, căci firea (carnea) vrea să se folosească abuziv de har, ca să facă propria voie.

Nu a existat niciodată un timp în care Fața Domnului să nu fi fost împotriva acelor care fac răul. Oamenii lumii pot avea succese, dar principiul rămâne adevărat și urmările lui devin vizibile. Aceasta nu înseamnă că toate lucrurile de pe pământ își vor primi dreapta răsplătire, nicidecum! Dar fiecare om are parte de urmările faptelor lui, deja aici pe pământ. Cel necredincios va primi la judecata finală înaintea Marelui Tron alb tot ce nu a primit aici pe pământ (Apocalipsa 20). Creștinul va primi pe pământ toate urmările faptelor lui vizibile.

Așa cum am văzut, a existat un timp, și în curând va veni iarăși timpul, când domnia lui Dumnezeu va deveni vizibilă pentru toți oamenii. Dar când Hristos a fost răstignit, neprihănirea și judecata au fost despărțite. În curând ele vor fi iarăși unite (Psalmul 85.10-13). Dar în momentul de față este nevoie de credință, pentru a ști, că domnia morală a lui Dumnezeu stă peste încurcătura totală din lume și că El domnește după anumite principii, care niciodată nu au fost atenuate în ceea ce privește binele și răul. În viitor va fi pentru toți foarte clar, ce este binele și ce este răul. Acum este necesară credința și părtășia cu Domnul, pentru a ști ce-l este plăcut Lui, și ce nu vrea El să aibă. Căci acum totul este amestecat și țesut, așa că nu este simplu să diferențiez clar.

Un principiu important al domniei lui Dumnezeu este, că primești după ceea ce faci. »Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea« (Galateni 6.7,8)! Cine va semăna vânt, va culege furtună (Osea 8.7). Dacă suntem aspri față de alții, trebuie să ne așteptăm să avem cândva parte de asprime. Cât de des nu am făcut ceva, care odinioară l-am condamnat mult la alții! »Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura« (Matei 7.1-2).

Vers 13-15a

1 Petru 3.13-15a: Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine? Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! „N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.”

Omul de la natură nu este plin de râvnă pentru bine, ci dimpotrivă: »Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar« (Romani 3.12). Dar este »marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune« (Tit 2.14). Am văzut în capitolul 1 cum a avut loc aceasta. Prin nașterea din nou am fost puși

deoparte prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos (1 Petru 1.2-3,18). Sângele ne dă certitudinea că nu mai există nimic între Dumnezeu și noi, așa că noi nu mai trebuie să ne preocupăm cu noi înșine. Viața nouă din noi nu poate păcătui și ea vrea să facă numai binele. Prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi, putem să realizăm practic aceasta. În felul acesta putem fi »plini de râvnă pentru bine«, sau „pentru ce este bun”.

Am văzut în versetul 12, că în domnia lui Dumnezeu ochii Domnului sunt îndreptați spre cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Cine va putea atunci să facă rău celor ce sunt plini de râvnă pentru bine? Domnia lui Dumnezeu lucrează în favoarea lor! În mod normal, nici necredincioșii nu vor face rău unuia care face numai binele. Și ei știu să prețuiască, când cineva este credincios și cinstit, gata să ajute, darnic față de cei ce sunt în nevoie, prietenos, iubitor de pace, etc., mai ales atunci când ei au avantaje din aceasta. De regulă, unul căruia îi facem bine, nu ne va face rău. Deseori cei ce voiau să facă răul au fost dezarmați prin binele pe care i l-a făcut cel căruia voia să-i facă rău.

Dar în versetul 14 urmează o excepție, desigur, nu în ce privește domnia lui Dumnezeu, ci în ce privește domnia lumii. Acolo domnește influența păcatului, a răului, și teroarea diavolului. Deci s-ar putea ca un credincios, cu toată râvna lui pentru bine, să primească răul, așa cum a primit Domnul Însuși. O inimă rea poate sub influența satanei să lepede toate principiile morale și să definească binele ca fiind prefăcătorie, sau chiar răutate (1 Petru 4.3,4). Vedem aceasta la Domnul Isus Însuși, atunci când a alungat demonii. Fariseii, împotriva oricărei cunoașterii, au atribuit aceasta puterii diavolului (Matei 12.24). Acești oameni răi vor încerca să aducă înapoi, pe căile vechi ale păcatului, pe unul care s-a întors la Dumnezeu. Dacă nu le reușește, îl vor urî și mai mult, îl vor batjocori și îl vor prizoni. »Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizoniți« (2 Timotei 3.12)!

Lumea va recunoaște multe din lucrurile bune, pe care le fac cei credincioși, pentru că ea însăși are foloase din ele, chiar dacă ea însăși nu le face, și condamnă lucrurile bune ale lumii. De aceea Domnul Isus creștea și *era plăcut* înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Luca 2.52). Primii creștini *erau plăcuți* înaintea întregului popor (Faptele apostolilor 2.47). Și în Vechiul Testament vedem în istoria multor credincioși, de exemplu la Iosif, Daniel și prietenii lui, cum cei credincioși au fost prețuiți, atâta timp cât nu au lucrat împotriva voinței oamenilor. Fiecare patron vrea ca să se poată încrede în angajații lui, chiar dacă el însuși nu este cinstit. Dar de îndată ce această sinceritate îl costă bani, din cauză că cel credincios nu ia parte la afaceri necinstite, situația se schimbă.

Un credincios nu trebuie să facă numai lucruri *bune*, ci el trebuie să practice și *dreptatea*. Dacă face numai bine, va fi iubit și respectat în lume. Dar noi trebuie să avem grijă, să fim buni și drepti. Trebuie să fim credincioși față de Hristos și să practicăm atât regulile dreptății creștine, cât și bunătatea creștină. Duhul Sfânt ne spune aici, că regulile dreptății ne creează suferințe. De îndată ce practicăm specificul creștinismului și exercităm dreptatea, vom avea de suferit.

Dreptatea este exercitarea drepturilor lui Hristos. El este Domnul nostru, și noi trebuie să ascultăm de El în toate lucrurile și să facem voia Sa, adică, să nu dăm o sută de cenți pentru

un euro și o mie de grame pentru un kilogram – aceasta este normal, dar este necesar mult mai mult. Înseamnă să respectăm drepturile Lui în toată viața noastră, acasă, în relațiile noastre, în afacerile noastre, la lucru, în concediu, în preocupările din timpul liber și în lucrurile pe care le iubim, etc. Credințioșii noștri trebuie probați în aceste lucruri. Apostolul vorbește mult despre încercări, căci tocmai aici în lume trebuie verificate toate lucrurile cu privire la autenticitatea lor. Începe scrisoarea cu verificarea credinței noastre (1 Petru 1.7). Acesta este drumul general, pe care vine verificarea. Apoi vorbește de încercări (sau verificări) în diverse domenii ale vieții, de exemplu la servitorii cu stăpâni care sunt greu de mulțumit (1 Petru 2.13 și următoarele). În secțiunea noastră ele sunt în legătură cu dreptatea, apoi cu credințioșii noștri practici față de Numele Domnului (1 Petru 4.12 și următoarele) și la sfârșit sub presiunea directă a lui satana (1 Petru 5.8 și următoarele). În felul acesta apostolul ne ține de la început și până la sfârșit în legătură cu încercările. El învață un popor de străini. Un astfel de popor trebuie să țină cont că în timp ce trece prin lumea aceasta va avea a face cu valuri de încercări, care vin una după alta. Dar există o formă de încercări, de care nu trebuie să avem parte. Nu a ajuns Lot în Sodoma în încercări, pe care Avraam nici nu le-a putut cunoaște? Ochii lui Lot au fost îndreptați spre Sodoma. Cu cât eu voi lucra mai mult cu smoolă, cu atât voi fi mai murdar.

Sigurul lucru, pe care trebuie să-l avem, este un ochi curat (Matei 6.22), pentru a putea sluji Domnului cu conștiința curată. Dar dacă facem aceasta, vom avea parte mult mai mult de împotrivire. Urmarea faptului că suntem creștini este, că noi avem o conștiință, care știe exact ce se cuvine pentru noi *ca creștini*. Noi umblăm în prezența lui Dumnezeu și de aceea suntem în lumină. Voința noastră a fost răstignită. Acum găsim multe lucruri în lume, pe care nu le putem face, dacă mergem pe cărarea neprihănirii. Lumea nu va avea astfel de greutateți. De aceea vin încercări și suferințe pentru cel credincios.

Lumea, de exemplu, nu poate să înțeleagă și nici măcar să accepte faptul că un om de afaceri creștin nu vrea să fie membru unor asociații și nu participă la anumite forme de colaborare, deoarece Domnul spune ca el să nu se înjuge la un jug nepotrivit cu cei necredincioși, și, în afară de aceasta, el nu poate prelua nicio răspundere pentru ce fac necredincioșii în numele lui, și ținta unei organizații profesionale este în contradicție cu poziția unui creștin în lumea aceasta. Necredincioșii nu pot înțelege, când un muncitor credincios, din aceleași motive, nu vrea să devină membru unui sindicat. Aceasta va pricinui nerecunoaștere, ceartă și deseori pagube vizibile. Mulți muncitori au fost dați afară, sau nu au putut ocupa anumite funcții, în mod deosebit în Canada și SUA, deoarece au vrut să rămână credincioși Domnului și în această privință. În astfel de situații, suferința pentru neprihănire devine o chestiune foarte pipăibilă.

Avem în privința aceasta un model minunat în Domnul Isus. El nu a fost lepădat, maltrat și răstignit pentru că a făcut lucruri rele, ci pentru că a fost bun și nu a vrut să participe la planurile conducătorilor poporului. Viața Lui desăvârșită a convins pe iudei de starea lor. Și El, cu toate că era plin de har, nu a tăcut, atunci când drepturile lui Dumnezeu trebuiau apărate.

Dar de aceste suferințe este legată „fericirea” (Matei 5.10). Domnul a făcut deja cunoscut aceasta rămășiței iudaice, atunci când a devenit clar, că poporul nu voia să-L primească. Cât de mult se potrivește aici, unde apostolul scrie la aceeași rămășiță, după ce Domnul a fost

definitiv respins.

Domnul numește patru lucruri, care stau în legătură cu neprihănirea, într-o lume, în care El este lepădat. Ferice de cei săraci în duh, de cei întristați, de cei blânzi. Dar apoi se spune: »Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați« (Matei 5.3-6). Vedem aici acțiunea sentimentelor spirituale, dorința puternică după ceea ce este în concordanță cu Dumnezeu și apără voia lui Dumnezeu. Domnul continuă apoi: »Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii.« Nu privi la oamenii, care te prigonesc, ci la motivul *pentru care ești prigonit!* Dacă are loc, pentru că dorești să fi găsit în ascultare față de voia lui Dumnezeu, atunci ești fericit. Te temi să păcătuiești? Suferi din pricina aceasta? Ferice de tine!

Vedem din aceasta totodată, că suferințele pentru neprihănire, în realitate nu sunt o excepție de la regulile domniei morale a lui Dumnezeu: că nimeni nu va face rău aceluia, care este plin de râvnă pentru bine. În realitate este numai binecuvântare. S-ar putea să aibă loc o pierdere a bunurilor pământești din cauza aceasta, a acelora, care de fapt nu aparțin creștinilor. Dar aceasta are loc, ca tocmai prin aceasta să se înmulțească adevărata noastră parte. Pierdem ceva din lucrurile materiale, ca să primim în schimb lucruri spirituale, pierdem lucrurile trecătoare, ca să primim pe cele veșnice. Cât de des nu a înmulțit Domnul chiar și lucrurile pământești, pe care le-am pierdut. »Adevărat vă spun, că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică« (Marcu 10.29,30, Luca 18.29).

Cuvintele »N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn« sunt iarăși o redare liberă din Vechiul Testament (Isaia 8.12,13). Unii cred, că din context s-ar putea deduce, că noi nu trebuie să ne lăsăm înfrigați de dușmani. Dar după părerea mea, nu acesta este înțelesul cel mai potrivit al textului însuși, și cu atât mai puțin în contextul în care stau aceste cuvinte. Compararea cu Isaia 8 face mult mai clar, că nu acesta este înțelesul. Eu înțeleg, că noi nu trebuie să avem teama pe care o au dușmanii credincioșilor.

Puterea răului lucrează încă pe pământ; satana este prințul lumii acesteia. Toți care lucrează prin această putere, sunt dușmanii celor credincioși, dar ei înșiși acționează sub influența fricii, pe care satana le-o insuflă. Ei se tem de lucrurile din jurul lor, de lucrurile care vor veni, de urmările faptelor lor și de consecințele lucrurilor pe care *nu le fac*. Satana domnește insuflând frică (Evrei 2.15). Aceasta este valabil în mod deosebit pentru iudeii aflați sub judecata lui Dumnezeu. »În inima acelora dintre voi care vor mai rămânea în viață, în țara vrăjmașilor lor, voi băga frica; și îi va urmări până și foșnetul unei frunze suflata de vânt; vor fugi ca de sabie, și vor cădea fără să fie urmăriți« (Leviticul 26.36). – »Între aceste neamuri, nu vei fi liniștit, și nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lâncezi, și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înaintea, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta« (Deuteronomul 28.65,66).

Credincioșii, cărora le-a scris Petru, înainte de întoarcerea lor la Domnul, aparțineau acestor

iudei aflați sub judecată. Dar ei au auzit vocea Domnului Isus, care zicea: »Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă« (Matei 11.28). Când au venit la El, ei au găsit nu numai odihnă pentru conștiința lor, ci și odihna Lui, odihna pe care El o avea în lucrurile zilnice ale vieții Sale pe pământ (Ioan 14.27). El a putut să zică către Dumnezeu Său: »Știam că totdeauna Mă ascuți« (Ioan 11.42). Deoarece ei au cunoscut lucrarea Lui și au crezut-o, conștiința lor a fost curățită (Evrei 9.14), și Duhul Sfânt a pecetluit credința, așa că ei au fost aduși acum la libertate și putere spirituală (Efeseni 1.7,13, Evrei 10.14). Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile lor, prin Duhul Sfânt care le-a fost dat (Romani 5.5) și în felul acesta, acum știau că toate lucrurile lucrează împreună spre bine, deoarece Trinitatea era pentru ei (Romani 8.28-39).

Dacă trebuiau să sufere din pricina neprihăririi, nu trebuiau să se teamă din cauza aceasta de urmările faptelor lor, de care aveau parte cei necredincioși. Cei necredincioși se tem atât din cauza faptelor lor proprii, cât și din cauza faptelor altora. Ei nu pot înțelege, că cei credincioși nu cunosc astfel de frică. De aceea vreau să le facă frică de urmările care rezultă din faptul că se fac chezași pentru neprihănire și pentru drepturile Domnului. Dar teama de urmările ascultării de Domnul – de urmările păstrării drepturilor Sale – este necredință. Dacă dăm Domnului locul Său în inimile noastre, atunci nu mai este loc pentru frica, pe care dușmanul vrea s-o insuflă. Dacă inima este conștientă de prezența lui Dumnezeu, nu se poate teme de puterea dușmanului! Acesta este secretul libertății și păcii, atunci când te declari de partea Domnului – nu numai în cuvinte, ci în toate faptele noastre și în toată viața noastră.

Isaia spune în continuare: »Sfințiți înșă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt.« (Isaia 8.13,14). Apostolul Petru nu repetă aceasta. El le-a atras deja atenția asupra acestui fapt (1 Petru 2.15-17). Domnul Însuși a spus: »Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul: ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă« (Matei 10.28). Ce trebuie să facem noi, atunci când suferim din cauza drepturilor Domnului? »Sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn!« Suferința ne aduce puțin mai aproape de Dumnezeu, de El, care vrea să fie Locașul nostru sfânt. Presiunea exercitată din afară aduce pe credincios în Locul Sfânt al prezenței divine. Și așa cum vom vedea imediat, el iese de acolo cu bucurie deplină pentru inimă și conștiință, ca să dea tuturor, cu blândețe, socoteală de nădejdea care este în el.

În Isaia 8 se spune »Domnul oștirilor«. Petru preia aceste cuvinte, dar în privința aceasta vrea să spună, că Domnul Isus este Hristosul, Iehova al oștirilor. Lipsa articolului la cuvântul »Domnul« confirmă că aici este vorba de Iehova, adică, că Domnul Isus este Dumnezeu. El, Cel uns de Dumnezeu (Hristosul), este Iehova al oștirilor. Pe El trebuie să-L sfințim noi în inimile noastre. Știm că „a sfinți” înseamnă „a pune deoparte”. Domnul, Dumnezeu, trebuie să aibă adevăratul lui loc în inima mea, în sentimentele mele. Dacă Îl onorăm și Îl mărturisim numai în exterior, aceasta nu este plăcut lui Dumnezeu și este o cursă pentru noi înșine. El trebuie să aibă poziția sfântă, care I se cuvine ca Domn, adică, inima noastră trebuie să Îi aparțină în totalitate, căci El acest drept ca Domn.

Inima vorbește de dragostea noastră, de sentimentele noastre. Deci aici nu este vorba de cunoașterea pe care o avem cu privire la poziția care se cuvine lui Hristos, ci de poziția pe care El o ocupă în dragostea noastră, în inimile noastre. De la creaturi se cere: »Să iubești pe

Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta« (Deuteronomul 6.5). Dacă Domnului ca Creator I se cuvine acest loc în sentimentele oricărui om, cu cât mai mult atunci ca Mântuitor. »Iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi« (1 Ioan 4.19). El este »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2.20).

Dar atunci când El ocupă inima noastră în totalitate, atunci în ea nu mai este niciun loc pentru lucrurile care nu se potrivesc Lui. Atunci ea este umplută complet cu dragostea și sfințenia lui Dumnezeu. Atunci avem grijă, ca Numele și lucrarea Lui să nu fie dezonorate prin noi. Dar totodată, noi vom fi sprijiniți atunci de mâna puternică, care guvernează peste toate de pe tronul Tatălui. Noi am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1.12)! Unde este inima, în care Domnul Își ocupă locul pe deplin în dragoste și putere, care se păstrează exclusiv pentru El, nu numai în lucrare, ci și în sentimente? Tot ce este în lume, toate plăcerile oferite de ea, toate lucrurile ei deșerte, răpesc slava lui Dumnezeu din noi (1 Ioan 2.16). Aceasta este cauza slăbiciunilor noastre, căci Hristos nu este atunci sfințit în inimile noastre ca Domn.

Putem spune că Domnul a avut astăzi, ieri, alaltăieri, adevăratul Lui loc în inimile noastre? Care este urmarea, dacă trebuie să spunem „nu!”? Trecem mai departe, fără să ne gândim la aceasta? Urmarea va fi slăbiciune. Ar trebui să simțim cu conștiința tulburată și să mărturisim Domnului, recunoscând-o ca vină a noastră. Atunci El ne va da putere de mărturie. Locul judecății de sine este locul unde se realizează neprihănirea.

Vers 15b-16

1 Petru 3.15b,16: Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.

Ce poziție minunată avem noi! Presiunea exercitată din afară îl face pe creștin să intre în Locul Sfânt al prezenței divine. El iese de acolo având pacea deplină a conștiinței, ca să răspundă la orice întrebare cu blândețe și teamă, fiind blând în comportare și plin de respect față de Dumnezeu și oameni și având totdeauna o conștiință bună.

Aceasta este taina libertății și păcii, atunci când recunoaștem autoritatea lui Hristos. Uneltele vrăjmașului încearcă să ne reducă la tăcere și să ne zăpăcească cu aroganța lor; dar conștiința prezenței lui Dumnezeu face fără efect toate acțiunile lor: în timp ce ne odihnim în puterea prezenței Lui, suntem gata să răspundem fără aroganță oricui, care ne întreabă de fundamentul nădejzii noastre, cu blândețe și teamă sfântă.

Cuvântul grecesc pentru „a răspunde” (apo-logia) era o expresie folosită de avocați la judecată în discursurile de apărare. În Noul Testament se întâlnește: Faptele apostolilor 22.1,25; 1 Corinteni 9.3; 2 Corinteni 7.11; Filipeni 1.7,16; 2 Timotei 4.16 și aici. Locurile amintite permit să se recunoască înțelesul. Este vorba de apărare, de îndreptățire. Petru se gândește deci la o îndreptățire de apărare a revelațiilor vieții credinciosului, care vor avea loc

în viitor – cu privire la nădejdea care este în noi.

Cuvântul grecesc pentru „socoteală” (logos) înseamnă atât „dovedire” cât și „răspuns”. Se mai întâlnește și în Matei 12.36, Luca 16.2, Faptele apostolilor 19.40 și 1 Petru 4.5. Acest „a cere socoteală” este o întrebare care necesită o apărare de îndreptățire (justificare) (apologia). Petru îndeamnă să dăm socoteală, nu de bună voie, ci „să fim gata” să dăm răspuns oricui ne pune această întrebare. Pentru a putea face aceasta, nu trebuie să fim nesocotiți, ci trebuie să trăim conștienți. Trebuie să ne fie clar, care este adevărata parte a creștinilor. Dacă nu suntem așa, nu vom putea în orice moment »să dăm socoteală« oamenilor dușmănoși, căci din context rezultă, după părerea mea, că aici este vorba în primul rând de comportarea noastră față de dușmani. Mai întâi aceasta este valabil față de instanțele judecătorești, în timpurile de prigoană; dar în afară de aceasta, față de toți oamenii. Luca 16.2 ne dă un tablou clar în privința aceasta. Administratorul a fost acuzat că risipește averea stăpânului său, care i-a zis: »Dă-ți socoteala (logos) de isprăvnicia ta«. Administratorul trebuia să răspundă cu „socoteala”, o apo-logia.

Dar dacă noi am sfințit pe Hristos în inimile noastre ca Domn, ce fundament putem să oferim pentru nădejdea care este în noi! Dacă El este subiectul întregii noastre inimi, al întregii noastre vieți, atunci ne va merge ca și fiilor lui Core, care au răspuns cu o cântare de dragoste: »Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!” Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale; de aceea Te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. ...

«

»Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci Împăratul îți va pofți frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adu-l închinăciunile tale.« (Psalmul 45). Tot așa răspunde și mireasa în Cântarea Cântărilor la întrebarea, »ce are lubitul tău mai mult decât altul?«: »lubitul meu este alb și rumen, deosebindu-Se din zece mii. Cerul gurii Lui este numai dulceță și toată ființa Lui este plină de farmec« (Cântarea Cântărilor 5.9,16).

Dacă rămășița credincioasă din Israel va vorbi în curând în felul acesta Domnului – căci aceasta este prezentat profetic în Psalmul 45 și în Cântarea Cântărilor – cum Îi va vorbi atunci inima noastră, dacă este complet umplută de El! Noi am fost aduși mult mai aproape de El și Îl cunoaștem mult mai mult decât rămășița din Israel! Ce „responsabilitate” avem noi ca și creaturi ale Lui. Ce poate să dea inimii omului, da, inimii lui Dumnezeu, mai multă satisfacție, decât Domnul Isus și lucrarea Sa de răscumpărare? Noi am primit îndreptățirea în El; da, noi suntem în El neprihănirea lui Dumnezeu (2 Corinteni 5.21, 1 Corinteni 1.30) și, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii (Galateni 5.5), aceasta este slava cerească împreună cu Hristos.

Păgânii din toată provincia știau că cei din Tesalonic, care s-au întors la Dumnezeu, s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să aștepte pe *Fiul Său din ceruri* (1 Tesaloniceni 2.13). Ei așteptau »fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un popor, care să fie al Lui, plin

de râvnă pentru fapte bune« (Tit 2.13,14).

Și același apostol îndeamnă: »Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdiei noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința« (Evrei 10.23). Și Petru a scris despre nădejdea vie, despre moștenirea nestrăcătătoare și neîntinată, păstrată în ceruri pentru noi, și despre mântuirea care este gata să se arate (1 Petru 1.3-5).

Dar noi am văzut, că noi trebuie să sfințim pe Hristos ca *Domn* în inimile noastre. Atunci El va fi principiul întregii noastre vieți practice; căci atunci tot ce vom face și ce nu vom face, deci tot ce lumea vede la noi, se va întemeia pe voința Sa și pe ascultarea noastră de El. Atunci nădejdea noastră va fi nădejdea acelui timp, când orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, se va pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre gloriificarea lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2.9-11). Un principiu care străbate Scriptura arată că mărturisirea noastră că suntem pentru Domnul este mărturisirea autorității Sale (Romani 10.9).

Aceasta arată clar de ce noi trebuie să fim gata să dăm socoteală *oricui* despre nădejdea care este în noi; căci Hristos nu este în legătură numai cu cei credincioși. El este *capuloricărui bărbat* (1 Corinteni 11.3). El nu a cumpărat numai comoara din țarină, ci toată țarina, și țarina este lumea (Matei 13.38,44). Tatăl l-a dat putere peste *orice* faptură (Ioan 17.2). De aceea în curând *orice* limbă va mărturisi că El este Domnul și *orice* genunchi se va pleca înaintea Lui. De aceea se spune despre învățătorii falși, că ei »se leapădă de Stăpânul (despotes), care i-a răscumpărat«, și că ei »tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân (despotes) și Domn (Kyrios) Isus Hristos« (2 Petru 2.1, Iuda 4).

Un despot (stăpân) este stăpân peste sclavii pe care i-a cumpărat și de care poate dispune în ceea ce privește trupul și viața. Cuvântul nostru despot derivă de aici.

Deci orice om de pe pământ este obligat să-l slujească și să fie ascultător de El. Niciun necredincios nu face aceasta (Romani 3.12). Dar dacă în „responsabilitatea” noastră față de El spunem că El este Domnul nostru și că noi din ascultare față de El acționăm și trăim viața în felul acesta, și Îl așteptăm din cer ca *Domn*, înaintea căruia se va pleca orice genunchi, atunci aceasta este o mărturie puternică pentru conștiința lor cu privire la ceea ce *deja acum* este datoria lor.

Petru nu scrie aici despre evanghelizări, ci despre mărturia gurii noastre despre ce trebuie să se vadă în viața noastră: că noi nu suntem pentru noi înșine, ci am fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 6.20) și deci nu mai avem voință proprie, ci facem numai ce ne încredințează Domnul să facem.

Dar Scriptura ne spune nu numai *ce* trebuie să facem, ci și *cum* trebuie să facem și în ce duh să facem. Noi trebuie să depunem mărturie »cu blândețe și cu teamă«. Mărturia despre Acela care este blând și smerit cu inima (Matei 11.29), și despre harul care, pe noi păcătoșii sărmani și pierduți, ne-a adus într-o poziție așa de minunată și ne-a dat o nădejde așa de minunată, trebuie să fie blândă, dacă se vrea să nu fie în totală contradicție cu mărturisirea. Dar mărturia trebuie depusă și cu teamă – este de la sine înțeles că nu cu teamă de oameni, ci de

Dumnezeu și cu teama de a nu prezenta greșit pe Dumnezeul oricărui har (1 Petru 5.10). Ea vine din neîncrederea în sine însuși, și pentru că știm cât de puțin realizăm practic mărturisirea noastră. Conținutul mărturisirii nu trebuie redus prin felul în care facem mărturisirea. Inima omenească încearcă sub influența satanei să apuce tot ce îi ajută să se ascundă de mărturia lui Dumnezeu cu privire la vinovăția ei față de El.

Responsabilitatea noastră trebuie să fie însoțită de o conștiință bună. Dacă nu o am, nu voi putea să rămân în picioare, nici înaintea lui satan și nici înaintea oamenilor. Voi fi total lipsit de putere. Putem să mergem înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință rea și să mărturisim ce nu este bine (1 Ioan 1.9). Vom avea parte atunci de îndurarea Lui, prin aceea că El ne va ierta ce nu este bine. Harul Său ne va dăruia din nou certitudinea curățirii și iertării noastre. Dar atâta timp cât vom avea o conștiință rea, ne vom teme de dușman și nu ne vom putea împotrivi lui. Ne vom teme de răutatea lui, deoarece am pierdut conștiința apropierii lui Dumnezeu și a puterii Lui. Dar dacă vom umbla înaintea feței lui Dumnezeu și am sfințit cu adevărat pe Hristos în inimile noastre ca Domn, atunci nu ne vom teme de nimic, deoarece inima noastră este liberă. Nu va trebui să ne mai gândim la noi înșine, ci ne vom putea preocupa numai cu Dumnezeu. Vom avea deplină îndrăzneală să dăm socoteală de nădejdea care este în noi și aceia, înaintea cărora dăm socoteală, nu vor putea să respingă mărturia noastră, din cauză că văd lucruri greșite la noi.

Apostolul Pavel a spus: »De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor« (Faptele apostolilor 24.16). Scutul credinței este încrederea în Dumnezeu, dar platoșa neprihănirii este conștiința practică, că nu am făcut nimic împotriva voii Domnului Isus, sau am făcut ceva la care oamenii ar putea arăta cu degetul (Efeseni 6.14).

Ultima parte a versetului 16 este aproape identică cu 1 Petru 2.12. În unele manuscrise nu se găsesc cuvintele „făcători de rele”. Cu toate că ele se întâlnesc în cele mai multe și mai importante manuscrise, mulți gândesc că inițial nu au fost, ci au fost introduse ulterior, ca să adapteze versetul la versetul 12 din capitolul 2. Înțelesul versetului nu se schimbă însă prin aceasta.

Un creștin, care merge pe drumul său cu Domnul și depune cu bucurie mărturie, va fi un ghimpe pentru cei necredincioși. Ei nu pot înțelege izvorul vieții lui și multe, din ce el spune și face, îi condamnă. În felul acesta vor încerca să se scuze și să-și liniștească conștiința, acuzând pe nedrept pe creștin și afirmând chiar, că el face lucruri rele pe ascuns (1 Petru 4.4). Știm de ce este în stare inima omenească. Am aflat din păcate la noi înșine.

Dar dacă mergem pe drumul nostru în ascultare de Domnul, învinuirile lor rele nu vor deveni niciodată realitate. În felul acesta împotrivorii se vor face de rușine, dacă batjocoresc pe aceia în a căror comportare nu este nimic rău și nu pot fi învinuiți de nimic. Aceste batjocori vor fi spre propria lor rușine, căci vor fi descoperiți ca batjocoritori. În afară de aceasta, tocmai lucrurile de care ne batjocoresc vor vorbi conștiinței lor și îi va reduce la tăcere. Vezi și studiul de la 1 Petru 2.12,15,16.

Versetul 17

1 Petru 3.17: Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!

Cuvântul »căci« leagă această frază cu »cuget curat« și cu ce urmează în versetul 16. Dacă nu avem o conștiință curată, trebuie să suferim. Oamenii vor vorbi despre lucrurile greșite, pe care le-am făcut, și probabil vom fi chiar pedepsiți de autoritate. Dar în afară de aceasta, Dumnezeu, în guvernarea Lui, va fi împotriva noastră (1 Petru 3.12b).

Este *bine* să suferim, dacă am făcut răul. Cât de mulțumitori ar trebui să fim că Dumnezeu nu ne părăsește atunci când ne abatem de la El, că El permite să suportăm consecințele nebuliei noastre, ca astfel să *învățăm* ce este nebunia. În suferințele pe care le îndurăm pentru că facem răul este inclusă o disciplinare (Proverbe 19.25, Psalmul 119.67) care duce la refacere, la vindecare, dar nu este nicio onoare în ele.

Este *mult mai bine* să suferim pentru că facem ce este bine. Atunci duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste noi (1 Petru 4.14) și Hristos, marele model în suferința pentru a face bine, va fi văzut în noi. Timpul, în care stă expresia pentru „a face binele” în limba greacă (participiu prezent) arată o acțiune de durată.

Trăim într-o lume, care s-a depărtat de Dumnezeu, și care se compune din oameni cu natură păcătoasă, care sunt în rebeliune față de Dumnezeu. Dar mai mult decât atât, satan este dumnezeul acestei lumi (Ioan 12.31) și dumnezeul acestui timp (2 Corinteni 4.4), iar noi, ca creștini, am fost scoși de Hristos din această actuală lume rea (Galateni 1.4). Noi suntem încă *în* lume, în timp ce nu suntem *din* lume (Ioan 17.15). Noi ne-am întors la Dumnezeu, ca să slujim Dumnezeului cel viu (1 Tesaloniceni 1.9) și am recunoscut pe Domnul Isus ca Domn și L-am primit în viețile noastre. Trăim în mijlocul oamenilor, care sunt morți în fărădelegile și păcatele lor, în care ei umblă potrivit cu umblarea lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării (Efeseni 2.1-3).

Cum ar putea să fie altfel, decât că prințul lumii acesteia ne urăște, și tot așa urăște pe supușii săi. Voința lui Dumnezeu, împotriva căreia ei se răscoală, este punctul de plecare al vieții noastre practice și în felul acesta noi suntem spini în carnea conviețuirii umane. Dacă Dumnezeu nu ar interveni, toți credincioșii ar fi nimiciți, tot așa cum au omorât și pe Domnul. Cu cât vom stăruii mai mult în „a face ce este bine”, adică în ascultarea de Hristos, cu atât mai mult satan și cei ce sunt ai lui ne vor urî.

Dar noi suntem siguri, că nimeni nu ne va putea face ceva, dacă Dumnezeu nu ar permite. Satan știe aceasta. Însă uneori Dumnezeu permite ca noi să suferim (Iov 1.9-11). Nu totdeauna este însă așa, după cum se poate recunoaște din cuvântul »dacă«. Dar în dragostea și înțelepciunea Sa, Dumnezeu permite *uneori*. Vedem aceasta la Iov. Dumnezeu însuși face pe satan atent cu privire la Iov și îi permite să facă pe Iov să sufere. Și care este rezultatul? Satan suferă o înfrângere rușinoasă; Iov îl biruiește. Ce onoare a fost aceasta pentru Iov! Cât de mult a fost Dumnezeu glorificat prin aceasta! Și Dumnezeu în înțelepciunea Sa face ca din suferința lui Iov să se nască o mare binecuvântare (Iov 2.3,10, Iov 42)!

Mai există un alt izvor al suferinței, din care fiecare credincios trebuie să bea. Credinciosul a

primit prin nașterea din nou o natură nouă (Ioan 3.5, 2 Petru 1.4) și ea trebuie să trăiască în atmosfera păcătoasă a existenței umane, în care se vede pretutindeni păcatul și urmările lui. Această suferință o vedem în chip desăvârșit la Domnul Isus, când Se plânge, că El este asemenea unui pelican (o pasăre de apă) în pustie și asemenea unei păsări singuratice pe acoperiș (Psalmul 102.6,7). Dar aceasta este și partea noastră, chiar dacă noi nu o simțim în aceiași măsură, deoarece simțământul nostru s-a atrofiat prin părtășia felurită cu păcatul. Acestea sunt suferințele naturii noastre noi, care iau naștere prin privirea, ascultarea și trăirea a tot felul de necurății și atrocități ale păcatului și a urmărilor lui.

Versetul 18

1 Petru 3.18: Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.

Cuvântul »de asemenea« leagă pe Hristos și pe noi, care suferim. Dar este numit ca paralelă și nu ca să ne prezinte pe Hristos ca model, că suferința pentru că faci bine este mai bună decât suferința pentru că faci răul, așa cum este interpretat de cele mai multe ori acest verset. Aici nu este vorba de suferința pentru că faci binele, ci pentru rău, pentru păcat. Și ce forță morală se cuprinde în aceste cuvinte!

Oricine își dă seama, că din punct de vedere moral este mai bine să suferi pentru că faci binele, decât pentru că faci răul. Dar ce motiv ne dă Duhul Sfânt aici? În ceea ce ne privește pe noi credincioșii, a fost misiunea lui Hristos, și nu a noastră, să sufere pentru păcatele noastre. Noi trebuie să suferim numai pentru neprihănire, sau pentru Numele Domnului, dacă Dumnezeu în guvernarea Sa vrea. A fost exclusiv harul *Său* și slava *Sa*, să poarte judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre. El a făcut-o în chip desăvârșit. El a purtat toată judecata unui Dumnezeu sfânt, care nu cruță păcatul, asupra păcatelor noastre și asupra păcatului nostru – natura noastră păcătoasă –, și aceasta cu intenția precisă, ca noi să nu mai trebuiască să suferim pentru ele. El a făcut-o în chip desăvârșit, nu a mai rămas nimic de făcut din partea noastră. »Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10.14). El S-a arătat o singură dată, la sfârșitul veacurilor, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9.26).

Nu, El nu a suferit pentru propriile păcate (1 Petru 2.22). El a fost Cel neprihănit (2 Corinteni 5.21, Faptele apostolilor 3.14). Lipsa articolului în limba greacă arată că accentul este pus „neprihănit”. Și acest Neprihănit a suferit pentru cei nelegiuți. Nu au recunoscut conștiințe noastre, atunci când ne-am văzut în lumina lui Dumnezeu, că am fost nelegiuți? Nimeni nu a putut să-L urmeze în momentul când a purtat păcatele *noastre* în trupul *Său* pe lemn și acolo a întâmpinat pe Dumnezeu, care este un foc mistuitor (Evrei 12.29) și urăște păcatul. Nu a fost în totul adevărat cu privire la El: »Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu« (Evrei 10.31)?

El a luat de bună voie suferința asupra Sa, »ca să ne aducă la Dumnezeu«. Dumnezeu ne-a iubit; dar păcatele noastre au făcut imposibilă părtășia Lui cu noi (Isaia 59.2). Noi am urât pe Dumnezeu și de aceea a trebuit mai întâi să fim împăcați cu El (2 Corinteni 5.20). Dar

suferința lui Hristos a fost suficientă pentru starea noastră și a corespuns pe deplin cerințelor sfințeniei lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa toate acele suferințe îngrozitoare, ca să ne aducă la Dumnezeu. Nu nu trebuia numai să nu mergem la pierzare, ci trebuia să fim aduși în prezența lui Dumnezeu, ca acolo să savurăm tot ce se găsește în prezența lui Dumnezeu: mai mult chiar, să savurăm pe Dumnezeu Însuși. »Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric« (1 Ioan 1.5). «Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul« (Efeseni 5.8). Noi am fost făcuți apți să avem »parte de moștenirea sfinților în lumină ... am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Lui« (Coloseni 1.12-13). Noi nu suntem încă în cer, dar am fost făcuți desăvârșit de demni să intrăm în cer și deci să fim la Dumnezeu. Noi am fost »apropiați« (Efeseni 2.13). Noi am primit natura Sa, avem voie și putem să savurăm dragostea Sa, da, pe El Însuși, căci Fiul L-a descoperit pe deplin, începând din momentul când era la sânul Tatălui, ne-a descoperit izvorul dragostei, care curge din inima Tatălui, unde ne-a adus (Ioan 1.18). Aceasta va fi împlinit pe deplin, în înțelesul deplin al cuvântului, abia atunci când vom fi la Dumnezeu în locuința Sa, în casa Tatălui (Ioan 14.2). În principiu noi am fost deja acum aduși la Dumnezeu, prin locuirea Duhului Sfânt în noi. El »rămâne cu voi și va fi în voi« (Ioan 14.17). El este puterea divină prin care noi stăm deja acum în legătură vie cu cerul și în felul acesta putem să savurăm toate binecuvântările cerești, da, pe Dumnezeu Însuși (Ioan 4.14, Ioan 7.38). Aceasta este ce ne prezintă Ioan. Apostolul Pavel adaugă, că pe baza lucrării Domnului Isus avem deja acum intrare liberă în Locul Preasfânt (Evrei 10.19) și în Hristos am fost strămutați în locurile cerești (Efeseni 2.6) și prin credință putem deja acum să luăm în posesiune binecuvântările cerești. Apostolul Petru ne-a spus deja că noi suntem o preoție sfântă, ca să aducem jertfe duhovnicești (1 Petru 2.5). Nu mai există niciun preot între Dumnezeu și noi (Ioan 16.23). În cântarea lui Moise și a copiilor lui Israel sunt prezentate ambele gânduri.

»Prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale.«

»Tu îi vei aduce ... în locul pe care l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul, pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!« (Exodul 15.13,17) Din aceasta rezultă înfăptuirea practică. Înainte ca să avem ungera Celui sfânt (1 Ioan 2.20), deci Duhul Sfânt locuind în noi, nu cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată. După aceea însă, Duhul mărturisește că noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și noi spunem: »Ava, Tată!« (Romani 8.16). Depinde însă cât de mult realizăm noi practic în inimile noastre, ce am găsit în Ioan 4, Ioan 7 și în Efeseni 2.

Cât de mult lovește acest argument al Duhului Sfânt, rostit prin Petru, inimile noastre! Dacă privim la suferința lui Hristos pentru păcatele noastre și la ținta pe care a avut-o înaintea ochilor Săi în acele momente, devine foarte clar pentru noi, că noi nu trebuie să mai suferim pentru păcat. Dacă acum mai păcătuim, aceasta ne îndepărtează de prezența Tatălui. Și în guvernarea lui Dumnezeu asupra pământului acesta va trebui să suportăm judecata asupra păcatelor noastre devenite vizibil (1 Corinteni 11.30). Dar câtă dezonorare este pentru Acela care ne-a eliberat de puterea păcatului și ne-a dat viața Sa, ca natură nouă a noastră, și a luat asupra Sa toată suferința! Ce preț a plătit El pentru aceasta!

În Levitic găsim aceleași gânduri în capitolele 4 la 6. Când un credincios, cineva din poporul lui Dumnezeu păcătuiește, el trebuie să-și recunoască vina și să aducă o jertfă pentru vină și păcat. Nu, sângele Domnului nu va fi stropit din nou peste el. Aceasta a avut loc odată pentru

totdeauna, atunci când și-a găsit scăparea la Domnul. Dar el trebuie să privească înapoi la cruce, și să vadă toate suferințele Domnului pentru acest păcat, pe care l-a săvârșit. Aceasta îl va face conștient, cât de îngrozitor este păcatul. Numai atunci vom cunoaște adevăratul caracter îngrozitor al păcatului, când vom vedea cât de îngrozitoare a fost judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și cât de mult a suferit Domnul din cauza aceasta. Aceasta va face inimile noastre să se smerească și să mărturisească vina și dezaprobarea păcatului.

Suferința Domnului a avut deci ca țintă, să ne aducă pe noi la Dumnezeu. Apostolul descrie acum felul în care a avut loc aceasta. Este moartea și învierea Domnului. Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 15.50). Noi trebuie să intrăm în viața de înviere prin moarte, care nu va mai putea fi atinsă de moarte și putrezire și care este potrivită pentru cer. Dar moartea este judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Hristos a trebuit deci să treacă prin moarte pentru noi, ca astfel noi prin El să putem trece prin moarte (Romani 6.3-9).

Și El a trebuit să învieze, ca prin aceasta, ca Cel înviat, să ne poată da viața Sa de înviere (1 Petru 1.3,4). Aceasta îl face pe apostolul Petru să se gândească totodată la vina iudeilor necredincioși și la căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu ei. În a doua sa scrisoare el va trata detaliat această temă, deoarece această scrisoare are ca temă căile de guvernare asupra răului.

Dar cu toate că scrisoarea aceasta tratează căile guvernării divine cu privire la poporul lui Dumnezeu, el pune pe scurt și celălalt punct în legătură cu acesta. În ceea ce privește guvernarea lui Dumnezeu, iudeii au omorât pe Hristos. Cuvântul grecesc folosit pentru „omorât” nu înseamnă numai ucidere, ci o ucidere violentă. În Noul Testament se mai întâlnește în Matei 10,21; 26,59; 27,1; Marcu 13,12b; 14,55; Luca 21,16; Romani 7, 4; 8,13,36; 2 Corinteni 6.9 și aici. Din Matei 26 și 27 și din Marcu 14.55 vedem că Petru folosește același cuvânt, care a fost folosit și pentru planurile iudeilor. În ceea ce privește viața naturală a Domnului ca Om pe pământ, ei L-au omorât. El a luat parte la carne și la sânge (Evrei 2.14) și de aceea viața Lui pe pământ este numită »zilele vieții Sale pământești« (Evrei 5.7). Apostolul Pavel scrie: »Dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii (sau potrivit cărnii), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5.16). Cuvântul „carne” nu este însoțit de articol, ca să redea caracterul morții Domnului, tocmai cu privire la natura Sa omenească. Dar Dumnezeu nu L-a lăsat pe Domnul în moarte. »Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit ... Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui«, a mărturisit Petru odinioară înaintea mai marilor poporului (Faptele apostolilor 3.14,15). Pe când ei batjocoreau aceeași Persoană a lui Hristos cu cuvintele: »S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”« (Matei 27.43; Luca 23.35), Dumnezeu nu a răspuns imediat, căci atunci noi nu am fi putut fi mântuiți. Dar după trei zile a răspuns. El a înviat pe Domnul dintre morți și l-a dat un loc la dreapta Sa, mai presus de orice domnie, de orice putere, și așa mai departe (Efeseni 1.19-22). Și învierea a fost dovada că Domnul a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (Romani 1.4).

Dar acest răspuns al lui Dumnezeu și poziția actuală a Domnului este cunoscută pe pământ numai prin mărturia Duhului Sfânt. Cândva Îl vor vedea ochii tuturor, și ai acelora care L-au

străpuns (Romani 1.4). Acum El trebuie crezut. De aceea scrie Petru: »... făcut viu în Duhul«.

Vedem paralela din această frază, pe care am putea-o probabil prezenta așa: „Pe de o parte omorât în ceea ce privește carnea, iar pe de altă parte făcut viu în duhul”. Cuvântul „duhul” nu este însoțit de articol în textul original, prin aceasta arătându-se caracterul acestei învieri. Bineînțeles, Duhul Sfânt a lucrat învierea (Romani 8.11), dar aici se pune accentul mai mult pe caracterul învierii și pe urmările ei.

Petru este deosebit de practic și nu pătrunde în adâncimea faptelor, și nici nu se ridică la hotărârile lui Dumnezeu.

Omorârea Domnului de către iudei a avut drept urmare, faptul că lucrarea Sa ca Om aici pe pământ, mărturia Sa personală, nemijlocită, înaintea iudeilor (»în zilele vieții Sale pământești«) s-a terminat. Învierea nu a schimbat acest fapt. Cu toate că ce a fost omorât, trupul Domnului, a fost făcut viu, vechea stare nu a fost refăcută. Nimeni nu a văzut învierea.

Niciun necredincios nu a mai văzut pe Domnul după aceea, iar dintre cei credincioși numai câțiva, și numai pentru momente scurte. Și Domnul nu a mai vorbit niciodată direct celor necredincioși, și nici celor credincioși (cu excepția acelor din timpul celor patruzeci de zile după înviere, și lui Pavel, când s-a întors la Domnul), ci numai prin Duhul din cer.

Domnul a spus mai înainte ucenicilor Săi, că El v-a pleca de la ei, dar nu-i va lăsa orfani. El va veni la ei în Duhul Sfânt, și astfel ei Îl vor vedea prin puterea Duhului Sfânt (Ioan 14.18). Din cer El vestește numai pace, atât iudeilor, care erau aproape, cât și națiunilor, care erau departe (Efeseni 3.17). Aceasta a făcut-o nu cu vocea Lui omenească; nu putea să aibă loc în felul acesta din cer, ci prin Duhul Sfânt, pe care L-a trimis, ca Duhul să mărturisească despre El (Ioan 15.26; Ioan 16.7-15).

Petru a scris deja, că cei care au vestit Evanghelia, au făcut-o prin Duhul (1 Petru 1.10-12), și el le-a amintit, că Domnul a vorbit oamenilor în același fel înainte de întruparea Lui. Dar acum revine la această temă, privind-o în contextul învierii. Avem aici opoziția (am putea spune și paralela) dintre firea pământească și Duhul, așa cum o avem și în multe alte locuri (Galateni 5.17). Numai că Scriptura deseori nu arată nicio opoziție absolută (așa cum este obișnuit omul, din cauza capacității lui limitate de gândire), ci cu înțelepciune divină prezintă sub o altă formă un alt aspect al adevărului. Așa găsim, de exemplu: »Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți« (Romani 4.25). Noi am fi probabil înclinați să punem pe aceeași treaptă cele două părți, deoarece în ambele se folosesc cuvintele »din pricină« (*dia* cu acuzativ). Dar este clar că în prima parte »din pricină« (*dia*) arată că păcatele noastre au fost cauza pentru care Domnul a fost dat la moarte, în timp ce »din cauză« din partea a doua arată că este cu privire la îndreptățirea noastră, că El a fost înviat, căci îndreptățirea nu poate fi despărțită de credință (Romani 5.1).

Să nu uităm, că felul de vorbire din limba greacă nu totdeauna corespunde cu felul nostru de vorbire.

Sunt mulți, care spun, că în loc de »în Duh« ar trebui tradus „duhul Său”, ca și cum aici ar fi

vorba de duhul Domnului ca om. Dar aceasta este imposibil. Aceasta ar însemna, în primul rând, că duhul Domnului, pe care El l-a încredințat Tatălui, a murit; căci ce se va face viu, va trebui mai înainte să fi murit (Luca 23.46, Luca 12.45, Matei 10.28); dar în afară de aceasta, există o regulă fixă în Noul Testament, că întotdeauna cuvântul „duh” (pneuma) este însoțit de articol, când este vorba de duhul omului ca obiect sau subiect al propoziției. În continuarea acestor cuvinte urmează »în care«, ceea ce nu se poate referi la duhul omenesc, sau la natura divină a Domnului. Cât de ciudat a fost pentru credincioșii iudei, gândul la un Mesia care suferă, omorât de poporul Său, care nu a eliberat pe Israel de stăpânirea națiunilor și nu a guvernat cu putere și cu slavă, ci după învierea Lui S-a înălțat la cer și de acolo a predicat, deci nefiind personal pe pământ, ci prin mărturia oamenilor în puterea Duhului Sfânt. Și cât de greu a fost pentru ei să înțeleagă, că ucigașii lui Mesia nu au fost judecați imediat de guvernarea lui Dumnezeu, ci în loc de aceasta au fost mereu în stare să prigonească pe toți cei care credeau în Hristos, așa că aceștia au trebuit să sufere. Petru a cunoscut această problemă și revolta firii pământești, din propria experiență (Matei 16.21-23).

Cât de mult au căutat necredincioșii iudei, care nu simțeau păcatele lor și nu se interesau de harul lui Dumnezeu descoperit în mântuirea prin sângele lui Isus, să batjocorească și să prigonească pe frații lor trupești, care credeau în Hristos, care a murit, a înviat și S-a înălțat la cer. La aceasta s-a adăugat, că numărul celor care au crezut în Domnul era foarte redus în comparație cu marea mulțime a poporului, care L-a lepădat. De aceea Petru amintește de cunoscuta istorie a potopului, în care el așează pe Hristos pe aceeași treaptă cu lehova. Și acolo Domnul a mărturisit numai prin Duhul, care vorbea printr-un om, așa cum Scriptura spune clar (Geneza 6.3, 2 Petru 3.5), și atunci Domnul a îndurat mult timp nelegiuirea oamenilor, ca să le ofere ocazia să primească calea salvării; dar cea mai mare parte din mulțimea oamenilor nu a vrut să primească mărturia, așa că numai opt suflete au fost salvate. După aceea a venit judecata, care nu a cruțat pe nimeni, cu toate că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat 120 de ani. Și nu numai că ei au murit atunci; ei sunt păstrați pentru judecata îngrozitoare (Luca 17.26,27). Petru Îl urmează aici pe Domnul Isus, care a oferit zilelor din timpul lui Noe înainte de potop același caracter cu zilele Fiului Omului.

Ce îmbărbătare a fost aceasta pentru credincioșii aflați în suferință; dar ce atenționare severă pentru cei necredincioși este inclusă în aceste cuvinte. Căci în mod obișnuit iudeii nu luau în considerare judecata morților (1 Petru 4.5), căci ei erau plini de râvnă pentru judecata celor vii (Matei 25, 31), despre care națiunile nu știau nimic.

Vers. 19-20

1 Petru 3.19,20: În care (de asemenea) S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.

Deci în Duhul Sfânt, și nu personal, a propovăduit Domnul. Aceasta este ce scrie și apostolul Pavel: »El (Hristos) a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape.« (Efeseni 2.17) Dar Domnul nu S-a dus personal la oamenii din Efes și la ceilalți oameni, ca să le vestească pacea, și tot așa de puțin S-a dus la iudei (la cei

care erau aproape). Căci în versetele anterioare se arată că este vorba de pacea, pe care Hristos a adus-o prin lucrarea Sa de pe cruce, deci această predică a avut loc după înălțarea la cer a Domnului. În predică, în evanghelia pe care a adus-o Pavel și ceilalți evangheliști, Hristos a venit la ei, și El vine și astăzi la oricine aude Evanghelia. Acesta nu era un gând nou în Scriptură!

După ce Dumnezeu a vorbit în vechime în multe rânduri și în multe feluri, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul (Evrei 1.1).

Deci Dumnezeu a vorbit poporului. Dar aceasta a avut loc prin gura robilor Săi. Petru a spus deja, că profeții au vorbit mânați de Duhul lui Hristos (1 Petru 1.11).

Pe când Domnul era pe pământ, Dumnezeu a vorbit direct oamenilor, fără să se folosească de om ca unealtă. Căci El era »Dumnezeu revelat în carne«. Dar după înălțarea Sa la cer a folosit iarăși oameni. Prin ei și prin mesajul adus de ei El a venit la ei.

Petru vorbește despre ceva care a avut loc cu ca. 2.500 de ani mai înainte, și oamenii, cărora li s-a propovăduit, nu mai trăiau pe pământ, ci muriseră din cauza neascultării lor. În timp ce trupurile lor erau supuse putrezirii, duhurile lor au fost închise de Dumnezeu în închisoare, ca să apară în curând înaintea marelui tron alb pentru judecata finală (Apocalipsa 20). Am putea spune că este „de prisos” să spună că Hristos S-a dus *în Duhul* ca să predice acestor oameni (ca să excludă orice gând cu privire la mersul personal acolo). Prin aceasta cuvintele lui se leagă de ce a scris Moise (Geneza 6.3). El adaugă cuvintele »de asemenea«, ca să facă mai clar caracterul suplimentar al acestor versete, prin care, în ceea ce privește timpul, nu sunt continuarea versetului 18.

Petru numește pe acești neascultători „*duhurile* din închisoare”. El nu-i denumește „morți”, așa cum numește în 1 Petru 4.6 pe cei care au trăit odinioară. Duhul este partea superioară a omului, în timp ce trupul este partea de jos. Sufletul este legătura dintre cele două părți. Scriptura pune duhul în legătură cu priceperea și cu judecata, iar sufletul în legătură cu sentimentele și poftetele. Un cuvânt foarte clar este: »Cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?« (1 Corinteni 2.11) De aceea Dumnezeu vorbește prin Duhul lui Dumnezeu duhului omului. »Duhul omului este o lumină a Domnului care pătrunde până în fundul măruntaielor« (Proverbe 20.27). Deci predica lui Hristos prin Noe a fost adresată duhului omului din timpul acela. Trupurile lor au dispărut în potop, deoarece au fost neascultători, dar duhul și sufletul lor nu a murit. Ele sunt păstrate de Dumnezeu pentru judecata finală (2 Petru 2.9), pentru ca atunci, unite cu trupul, să primească sentința definitivă pentru că au respins mărturia Duhului lui Hristos.

Nu toți cei care au murit sunt în închisoare. Aici se spune clar numai despre acea grupă limitată de oameni. Din alte locuri, ca de exemplu 2 Petru 2.9, Luca 16.23-28, și altele, putem deduce, după cum cred eu, că toți cei necredincioși sunt acolo. Dar cu siguranță, aceasta nu este valabil pentru credincioșii care au adormit. Ei sunt cu Hristos în Paradis (Luca 23.43, 2 Corinteni 12.4, Filipeni 1.21-23). Acesta este un loc minunat, binecuvântat, care cu certitudine nu se poate numi închisoare. Este îndoielnic, dacă noi putem spune, că ei sunt în Hades, în orice caz Scriptura nu spune așa ceva.

Cuvintele »fuseseră răzvrătite odinioară« redau motivul pentru care aceste duhuri sunt în închisoare. Prin Noe le-a fost dată mărturia neprihănirii. Fiecare lovitură de ciocan din timpul construirii corăbiei era o mărturie, că starea lor era așa fel, că trebuia să vină judecata lui Dumnezeu peste ei. Așa era și la credincioșii cărora le scria Petru, și tot așa este și la noi. Despărțirea noastră de lume, și totodată și de lumea religioasă, este o predică adresată lor despre judecata care va veni cândva peste ei, dar totodată și despre calea de salvare. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat în timpul cât s-a construit corabia. Dar marea mulțime a poporului nu a ascultat mărturia, tot așa cum are loc și astăzi. Ei nu consideră îndelunga răbdare a Domnului ca fiind pentru mântuirea lor, ci ca un semn, că judecata nu va veni (2 Petru 3.15; 3.4; Romani 2.4). Ce atenționare serioasă se cuprinde în aceste cuvinte ale lui Petru pentru ei! Așa cum atunci, pe neașteptate a venit potopul și i-a omorât pe toți, tot așa va veni în curând ziua Domnului pentru ei, ca un hoț noaptea (1 Tesaloniceni 5.2-3)! Oricât de îngrozitoare ar fi fost moartea prin potop, pe ei îi așteaptă ceva mult mai îngrozitor.

120 de ani de viață a lui Noe au fost caracterizați de două lucruri. El a predicat oamenilor păcătoși ca și el, și s-a pregătit să intre în lumea nouă (Evrei 11.7) Tot ce a construit la corabie purta aceste semne caracteristice. Poate să fie ceva mai frumos, decât să vezi pe un credincios care se preocupă permanent cu aceste două lucruri (Filipeni 2.12-16)? Era Duhul lui Hristos care predica prin el. Noe însuși nu a fost apt pentru aceasta, și cu atât mai puțin noi!

Domnul compară timpul lui Noe cu timpul scurt înainte de venirea Lui. Știm că El este gata să judece vii și morții (1 Petru 4.5). Sunt lucruri care împiedică descoperirea deplină a răului și prin aceasta judecata (2 Tesaloniceni 2.7-12). Dar știm că aceste lucruri, care fac această reținere, în orice moment pot fi luate din cale. Atunci timpul de har s-a terminat pentru toți aceia care nu au primit dragostea pentru adevăr. Ce urgență oferă aceasta celor două lucruri: despărțirea și vestirea Cuvântului! Și ce motiv este să lăsăm Duhul lui Hristos să vestească Cuvântul prin noi, să ne punem permanent sub călăuzirea Lui, să vrem să fim permanent unelte în mâna Lui! Noe și ai lui au fost salvați »prin apă«. Cuvântul »prin« mai poate însemna (ca și în greacă – dia) și: „cu ajutorul”. Dacă Petru ar fi vrut să prezinte primul aspect (»prin«), atunci, după părerea mea, cuvântul „apă” ar fi trebuit să fie însoțit de articol. Dar și din context (capitolul 3.21) rezultă clar, după cum cred eu, că aici este vorba de înțelesul „cu ajutorul”, așa cum este acceptat și de Darby, Kelly, Grant, Alford, Hart, Greijdanus și alții. Apostolul vede aici apa ca mijloc de salvare.

Cuvântul grecesc pentru »au fost scăpate« se mai întâlnește, în afară de aici, și în Matei 14.36 (s-au vindecat); Luca 7.3 (să facă sănătos); Faptele apostolilor 23.24 (sănătos, teafăr), Faptele apostolilor 27.43 (a salva), versetul 44 și Faptele apostolilor 28.1,4 (scăpați). Din aceste locuri rezultă clar înțelesul: salvare deplină din pericol mare și greutatea multe. Apa a însemnat moarte și pustiire pentru lumea dinainte de potop; dar pentru toți care au fost în corabie, ea a fost mijlocul care i-a despărțit de lumea condamnată și care i-a adus în lumea nouă, curățită (Evrei 11.7). Apa a fost motivul pentru care ei au intrat în corabie; dar tocmai această apă a purtat corabia, așa că ea s-a ridicat deasupra pământului (Geneza 7.7-17). În felul acesta apa judecății (un tablou al morții sub judecata lui Dumnezeu) a devenit un mijloc pentru salvarea lor. Vedem același lucru la trecerea prin Marea Roșie. Marea, care a adus moartea egiptenilor (Exodul 14), a condus pe izraeliți din țara robiei, care se afla sub judecata

lui Dumnezeu, la locuința sfântă a lui Dumnezeu (Exodul 15.13) și i-a despărțit pentru totdeauna de Egipt. Și așa cum apostolul Pavel compară această trecere prin Mare cu botezul (1 Corinteni 10.2), face apostolul Petru aici cu potopul.

Versetul 21

1 Petri 3.21: Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos.

»Care« se referă la »apă«, căci în greacă ambele cuvinte sunt de genul neutru, în timp ce „corabia” este de genul feminin. Cuvântul »icoană« (textual: anti tip) se întâlnește numai aici și în Evrei 9.24. Aceasta ar putea să conducă la gândul, că apa potopului ar fi un tablou al botezului; dar această concluzie nu este necesară, așa cum rezultă clar din Evrei 9.24. Eu cred mai mult, că și botezul prezintă același tablou, despre care vorbește apa potopului, că ambele tablouri corespund faptelor din versetul 21. Ca pretutindenii în Scriptură (Marcu 16.16; Faptele apostolilor 2.38), Petru leagă botezul cu mântuirea. »Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.« Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre ... Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos! Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor sau adăugat aproape trei mii de suflete.« »Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului« (Faptele apostolilor 22.16).

»Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos« (Galateni 3.27).

Botezul este deci un adevărat tablou al Evangheliei. El prezintă simbolic, cum poate un păcătos să devină mântuit. Și în privința aceasta găsim la Petru partea practică, iar la apostolul Pavel fundamentul învățaturii (Romani 6.3-4). Petru face o paralelă între apa potopului și botez. Apa potopului a însemnat moartea tuturor celor cuprinși de potop. Ea prezintă deci moartea, însă moartea ca judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Noe a intrat în această moarte, dar în corabie. Nu el a fost expus puterii judecății lui Dumnezeu, ci corabia, și tocmai apa morții l-a dus din lumea, peste care a venit judecata lui Dumnezeu, pe pământul cel nou, care nu va mai fi lovit de judecată, deoarece ea a fost exercitată pe deplin (Geneza 8.21).

Așa se așează un păcătos, care își vede păcatele și din cauza aceasta este conștient de vina lui înaintea lui Dumnezeu, deja acum sub judecata lui Dumnezeu; dar Dumnezeu, care a dat corabia lui Noe (Geneza 6.5-14), care căuta harul, dă păcătosului, care caută harul condamnându-se pe sine însuși, pe Hristos, ca pe Acela care a purtat judecata lui Dumnezeu și a murit în această judecată. Aceasta se prezintă prin botez. Păcătosul intră în apa morții; dar el nu moare în ea. Deoarece este botezat în Numele Domnului Isus (Faptele apostolilor 8.16), el întâlnește întrucâtva pe Domnul în apa morții, așa cum El a purtat judecata lui Dumnezeu, și are parte de ea. El iese din apă într-o lume nouă, în care nu mai există nicio judecată, într-o lume aflată de partea cealaltă a morții, într-o lume a învierii. Aceasta din urmă depășește înțelesul botezului. Botezul vorbește numai despre moarte, niciodată despre viață. Dar cel care se botează nu rămâne în apă și în felul acesta învierea este urmarea necesară,

cu toate că ea nu este prezentată în tabloul botezului. În felul acesta am fost aduși noi la Dumnezeu (1 Petru 3.18). Păcatele noastre au rămas în apa botezului (Faptele apostolilor 22.16) iar noi înșine am fost aduși în prezența lui Dumnezeu, ca unii care am murit sub judecata Sa. Așa am fost noi mântuiți. Desigur, posedarea vieții noi este legată de aceasta. Dar apostolul Petru nu scrie nimic despre aceasta, ci apostolul Ioan (Ioan 3.3). Și viața nouă a nașterii noastre din nou am primit-o prin atingerea cu Mântuitorul care a murit. Istoria despre Elisei cel mort este un tablou minunat al acestui fapt. Un mort a fost aruncat în mormântul lui Elisei, și când s-a atins de oasele lui Elisei, a înviat (2 Împărați 13.21).

Realizarea deplină a expresiei »aduși la Dumnezeu« (1 Petru 3.18) va fi pe deplin împlinită abia atunci când vom fi duși în Casa Tatălui (Ioan 14). Dar împlinirea parțială o avem deja aici pe pământ. Există o Casă a lui Dumnezeu pe pământ, și botezul ne duce în ea. Acolo decide guvernarea morală a lui Dumnezeu. Crucea, ca loc unde Hristos a murit sub judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, este singurul loc de pe pământ, unde nu mai este judecata lui Dumnezeu, deoarece acolo ea a fost pe deplin exercitată. Deci, crucea și învierea Domnului, care a urmat după aceea, sunt fundamentul Casei lui Dumnezeu, și adevăratul caracter al Casei lui Dumnezeu este, că acolo totul este în concordanță cu Dumnezeu. El nu poate locui în vreun alt loc. Este Locașul lui Dumnezeu prin Duhul (Efeseni 2.22), și noi suntem îndemnați să umblăm cu blândețe și smerenie, demni de chemarea noastră (Efeseni 4.1).

Petru tratează poziția credincioșilor pe pământ. Deci, așa cum Noe a fost despărțit prin apa potopului de lumea căreia i-a aparținut până atunci și prin aceeași apă a fost adus pe pământul curățit prin judecată, tot așa apa botezului a despărțit pe iudeii credincioși, cărora Petru le-a scris, de poporul necredincios, aflat sub judecata lui Dumnezeu, și i-a adus la Dumnezeu, în locul unde nu mai este nici o judecată. De aceea Petru a zis iudeilor în ziua de Rusalii, care fuseseră mișcați de Cuvânt: »Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos«. Cei care au primit cuvântul lui au fost botezați (Faptele apostolilor 2.40).

Înțelesul mântuirii este exprimat clar în cuvintele lui Zaharia: »După ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-l slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre« (Luca 1.74-75).

Profetic, aceste cuvinte se referă la Israel în timpul Împărăției de o mie de ani. Atunci va fi pe pământ o stare a mântuire, când Domnul va domni în neprihănire. Pentru noi aceasta va avea loc pe deplin, când vom fi glorificați la Domnul. Dar Petru ne vede încă aici pe pământ, și botezul stă în legătură cu poziția noastră pe pământ, și nu cu cerul. De aceea el vorbește despre acest loc de pe pământ, unde dușmanii nu mai au nicio putere, despre Casa lui Dumnezeu pe pământ și despre Împărăția cerurilor. Ei, cei care au trecut prin moarte (al cărei tablou este botezul) sunt în afara domeniului puterii dușmanului.

Dar deoarece botezul vorbește numai despre moarte, este clar că el în sine însuși nu ne poate mântui. »Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El« (Romani 6.3,4a). Dar a fi în moarte sub judecata lui Dumnezeu nu înseamnă mântuire. Dar Hristos nu a rămas în mormânt. Slava Tatălui L-a înviat. Aceasta este dovada, că Dumnezeu a fost satisfăcut în chip desăvârșit prin lucrarea Sa. Și noi, care prin botez (ca simbol) avem parte de moartea lui

Hristos, avem parte și de urmările acestei morți, cu toate că aceasta nu este prezentat prin botez. Noi am fost aduși la Dumnezeu, tot așa cum Hristos a fost înviat și proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Petru scrie, că botezul mântuiește »prin învierea lui Isus Hristos«.

Este remarcabil, că Petru nu scrie „ne mântuiește”, că „vă mântuiește”. Este adevărat, că sunt unele manuscrise mai puțin importante, în care stă „pe noi”. Dar în general există convingerea, că acestea nu sunt textul original. Petru nu putea să scrie „pe noi”, căci el nu a fost niciodată botezat cu botezul creștin. Nu găsim nici o aluzie, că ar fi fost botezat de Ioan Botezătorul, și acesta nu era botezul creștin. Botezul lui Ioan era un botez pe moarte. El boteza în Iordan, cunoscutul tablou al morții, dar nu pe moartea lui Hristos! (Matei 3.5, Faptele apostolilor 19.4). Petru nu a primit niciodată botezul creștin, și cu toate acestea scrie atât el, cât și apostolul Pavel despre botez.

Petru și ceilalți apostoli au primit misiunea să boteze (Matei 28.19), dar nu ca ei înșiși să fie botezați. Și cine ar fi putut să-i boteze? Împărăția cerurilor putea să înceapă abia după ce Domnul S-a înălțat la cer și Casa lui Dumnezeu a luat ființă abia după ce Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt din cer aici jos pe pământ, ca s-o alcătuiască și să locuiască în ea. Cei 120, care așteptau în Ierusalim împlinirea făgăduinței (Faptele apostolilor 1.15), au fost primii, pe care Domnul i-a recunoscut ca aparținând Împărăției cerurilor și ca și Casă a lui Dumnezeu, prin aceea că Duhul Sfânt a coborât peste ei. Ei, și în mod deosebit Petru, au primit misiunea și au fost autorizați să lase și pe alții să intre pe ușă, botezându-i (Ioan 20.23; Matei 16.19; Matei 28.19). Oricine a venit după ei, trebuia admis de ei, chiar și apostolul Pavel, cu toate că acesta nu a fost trimis să boteze (1 Corinteni 1.17). Și Domnul a recunoscut aceasta, căci cei care au fost botezați au primit Duhul Sfânt abia după ce au fost botezați, așa cum a spus Petru în ziua de Rusalii (Faptele apostolilor 2.38; 8.16; 19.2-6). Singura excepție, pe care ne-o relatează Cuvântul lui Dumnezeu, este la Corneliu și cei ai lui, primul rod dintre națiuni. Petru ne face cunoscut necesitatea pentru acest scop. Numai amintirea, cum el însuși a intrat în Împărăția cerurilor, și anume prin revărsarea Duhului Sfânt, fără să fie botezat, l-a făcut să admită pe cei care nu erau iudei, când Domnul a făcut cunoscut, că El i-a primit (Faptele apostolilor 10.44-48; 11.2-18).

Botezul este un *semn* despre lucrurile spirituale. El are loc de fapt cu privire la mântuire, dar numai prin ce el reprezintă. Apa este o apă obișnuită și de aceea nu poate decât să îndepărteze necurățiile corporale, să elibereze de necurăția cărnii. În greacă stă pe primul loc „carnea”, ca să se pună accentul pe ea. Ritualurile sunt în totală contradicție cu creștinismul.

Adevăratul conținut al botezului este dorința unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu! Cuvântul grecesc pentru „dorință” poate să însemne și rugămintă, dar și pentru ceea ce te rogi. În concordanță cu Darby, Kelly, Grant, Alford, Greijdanus și alții, eu cred că forma cuvântului aici, și contextul, arată că aici este vorba de ceea ce se dorește. În tabloul botezului, cel care se botează nu intră în apă, având o conștiință bună. Are loc »spre iertarea păcatelor«, ca să lase, ca păcatele să fie spălate și ca să îmbrace pe Hristos (Faptele apostolilor 2.38; 22.16; Galateni 3.27). Înțelesul botezului este deci dorința înaintea lui Dumnezeu pentru a obține o conștiință bună. Multe traduceri spun „pentru o conștiință bună”. Cum și pe ce bază obținem noi o conștiință bună? Tot pe baza învierii lui Hristos! Este clar, că aici este vorba de o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu. A nu fi conștient de prezența răului

în comportare și a avea o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu nu este același lucru. Ce din urmă o avem, dacă stând în lumina lui Dumnezeu suntem conștienți că nimic nu este între Dumnezeu și noi.

Numai dacă am trecut prin ceea ce este prezentat prin botez, deci dacă luăm pentru noi înșine ce înseamnă botezul nostru cu adevărat, avem dreptul la o conștiință bună. Am văzut, că înseamnă să intri în moarte, care este judecata lui Dumnezeu, și acolo să întâlnești pe Hristos, ca pe Acela care a purtat în locul nostru judecata lui Dumnezeu și din cauza aceasta a murit. Atunci vom fi cu El, și prin aceasta vom fi morți față de vechea noastră poziție de oameni naturali. Aceasta înseamnă de asemenea, că noi am murit față de lume și față de păcat.

Cine a murit este izbăvit de păcat (Romani 6.7). Dar noi am murit în Hristos. Deci moartea noastră în El are valoare, numai dacă Dumnezeu a acceptat moartea Lui ca Locțiitor. Dar Dumnezeu a acceptat-o, și învierea Lui este dovada. De aceea învierea lui Hristos ne dă o conștiință bună, dar numai după ce am trecut prin ceea ce simbolizează botezul.

Acesta este unul din marile privilegii pe care le avem față de credincioșii din Vechiul Testament. Bărbați ca Avraam și Moise au primit ce este prezentat prin botez (adică sentința morții din partea lui Dumnezeu), și prin faptul că au intrat în ea, au primit și deplina despărțire de lume. În trecerea prin Marea Roșie vedem prezentat aceasta cu privire la Moise printr-un tablou al botezului. Dar credincioșii din Vechiul Testament nu au cunoscut lucrarea înfăptuită de Domnul, și învierea Lui ca dovadă că dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută cu privire la noi. De aceea ei nu au avut o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, cu toate că fără îndoială Duhul Sfânt le-a dat un sentiment cu privire la harul lui Dumnezeu și favoarea Lui.

Dar învierea Domnului îndreaptă gândurile apostolului direct la gloriificare, deoarece aceasta este urmarea necesară a învierii. Dacă Dumnezeu a fost satisfăcut prin lucrarea și prin moartea Domnului, și ca dovadă L-a înviat din morți, atunci trebuie să urmeze gloriificarea (Ioan 16.10; 17.4,5).

Versetul 22

1 Petru 3.22: care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.

Drepturile lui Dumnezeu vorbesc despre o poziție de putere deplină, stăpânire, onoare și favoare (Efeseni 1.20,21). Cu toate că iudeii au lepădat pe Domnul Isus, El a fost adevăratul Iosif, căruia faraon i-a zis, în timpul lepădării lui de către frații lui: »Eu sunt faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna nici piciorul în toată țara Egiptului« (Geneza 41.44). Acest gând devine accentuat prin aceea că în greacă cuvântul Dumnezeu este însoțit de articol. Aceasta arată, că este singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului, Cel Atotputernic.

Ce îmbărbătare a fost aceasta pentru sărmanii credincioși iudei, care au fost repudiați și batjocoriți de frații lor, pentru că ei credeau într-un Mesia lepădat, crucificat. El, în Cel care

credeau ei, era într-o slavă nespuse mai mare decât va fi vreodată slava lui Mesia pe pământ. Chiar dacă poporul lui pământesc L-a respins, puterile cerești, prin mijlocirea cărora Israel a primit Legea sa (Faptele apostolilor 7.53), Îi erau supuse, oricât de mare ar fi fost puterea și tăria lor. Cu siguranță El va ședea în curând ca Fiul al lui David pe tronul lui David în Sion (Ieremia 33.15-17). Dar nu au scris proprii lor profeți că El va domni în mijlocul dușmanilor Lui (Psalmul 110.1,2). Cu siguranță, Israelul întors la Dumnezeu va avea parte de slava pământescă a lui Mesia și va primi binecuvântări minunate! Dar cu cât mai mare și mai minunată este partea aceluia, fie ei iudei sau neamuri, care cred acum în Domnul, în timpul lepădării Lui, și prin botez își ocupă public aici pe pământ locul împreună cu El! »Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste« (Evrei 2.9). Vedem că totul Îi este supus sub picioare. Vedem anticipat cum universul Îl ovaționează, Îi mulțumește și I se închină (Apocalipsa 5.6-14)! Și când Îl vedem așa, atunci inima noastră zice: această Persoană minunată este »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2.20)!

Traducere: Ion Simionescu